

Γιώργου Αγκυραλίδη

Ποιήματα

Τίτλος του Πρωτοτύπου:

“Ποιήματα”

Συγγραφέας: **Γιώργος Αγκυραλίδης**

Συντελεστής: **Γρηγόρης Αγκυραλίδης ©**

ISBN: 978-960-93-9941-8

Εκδότης: **Γρηγόρης Αγκυραλίδης**

Επιμέλεια - διόρθωση κειμένου: Γρηγόρης Αγκυραλίδης - Βάσια Κανέλλου.

Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, 2018

Άλλα έργα του Γιώργου Αγκυραλίδη: «Νέα Κοκκινιά – Νίκαια: Η Προσφυγούπολη»

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του εκδότη

Γιώργος Αγκυραλίδης

Ο Γιώργος Αγκυραλίδης γεννήθηκε το 1939, στο Αμερικάνικο Νοσοκομείο της Νίκαιας από γονείς Πρόσφυγες Μικρασιάτες και μεγάλωσε στο Πατρικό Προσφυγικό σπίτι της οδού Αμερικανίδων Κυρίων.

Τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο «Αδαμάντιος Κοραής» του Σταμάτη Ιωάννου, το «πάλαι ποτέ» Γυμνάσιο Νικαίας και το Μαθηματικό τμήμα της Φυσικομαθηματικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Την περίοδο 1966-1984 υπηρέτησε ως καθηγητής-Μαθηματικός στο Νομό Σερρών (Νέο Πετρίτσι, Βυρώνεια, Σέρρες).

Από το Σχολικό Έτος 1984-85 μέχρι και την 21-6-2001 υπηρέτησε στο 6^ο Γυμνάσιο Νικαίας, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε.

Παντρεύτηκε τη συνάδελφο του καθηγήτρια-Φυσιολόγο Ιωάννα Βύσσα και έχει ένα γιο το Γρηγόρη.

Γράφει ποιήματα και άλλα διάφορα, τα οποία δημοσιεύονται στη «ΝΙΚΗ», τοπική εφημερίδα της Νίκαιας.

«Λέγουσι δε, τινές» ότι γράφει καλά.

Περιεχόμενα

Νίκαια. Γύρω στα 1960.....	8
Επιτύμβιο (Νίκαια. Φεβρουάριος 1962).....	9
Μνήμες (Θάσος. Αύγουστος 1972).....	10
Σέρρες. Φεβρουάριος 1973.....	11
Σέρρες. Απρίλιος 1973.....	12
Σέρρες. Μάιος 1973.....	13
Παραλία Κατερίνης. Μάιος 1973.....	14
Ρωμιοσύνη (Σέρρες. Οκτώβριος 1973).....	16
Προσφυγιά (Σέρρες. Οκτώβριος 1973).....	17
Σέρρες. Νοέμβριος 1973.....	18
Θεσσαλονίκη. Γενάρης 1974.....	19
Σέρρες. Φεβρουάριος 1974.....	20
Σέρρες. Φεβρουάριος 1974.....	21
Πεσόντες. (Σέρρες. Νοέμβριος 1974).....	22
Σέρρες. Ιούνιος 1975.....	23
Σέρρες. Ιούνιος 1976.....	24
Σέρρες. Γενάρης 1977.....	25
Σέρρες. Ιούνιος 1977.....	26
Σέρρες. 7-6-77.....	27
Σέρρες. Ιούνιος 77.....	28
Σέρρες. Ιούνιος 77.....	29
Σέρρες. Σεπτέμβριος 77.....	30
Σέρρες. Γενάρης 1978.....	31
Σέρρες. Φεβρουάριος 1978.....	32
Σέρρες. Μάιος 1978.....	33
Σέρρες. Ιούνιος 1978.....	34
Χάθηκα. Αγία Τριάδα. Ιούλιος 1978.....	35
Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1978.....	36
Σέρρες. Σεπτέμβριος 1978.....	37
Σέρρες. Οκτώβριος 1978.....	38
Σέρρες. Γενάρης 1979.....	39
Σέρρες. Φεβρουάριος 1979.....	40

Σέρρες. Δεκέμβριος 1980.....	41
Σέρρες. Δεκέμβριος 1981.....	42
Σέρρες. Φεβρουάριος 1982.....	43
Τις στοιχίζει κρείττον.....	44
Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1982.....	45
Σέρρες. Σεπτέμβριος 1982.....	46
Σέρρες. Γενάρης 1983.....	47
Σέρρες. Φεβρουάριος 1983.....	49
Πώς να κλάψω (Σέρρες. Φεβρουάριος 1983).....	50
Σέρρες. Μάιος 1983.....	51
Όνειρα (Σέρρες. Σεπτέμβριος 1983).....	52
Σέρρες. Οκτώβριος 1983. Αφιερωμένο στη γυναίκα μου.....	53
Σέρρες. Οκτώβριος 1983.....	54
Σέρρες. Μάης 1984.....	55
Νίκαια. Δεκέμβριος 1984.....	56
Η Μάχη της Κοκκινιάς 7 Μαρτίου 1944. Νίκαια. Γενάρης 1985.....	57
Νίκαια. Φλεβάρης 1985.....	58
Νίκαια. Μάρτης 1985.....	59
Νίκαια. Μάης 1985.....	60
Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1985.....	61
Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1985.....	62
Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1985.....	63
Νίκαια. Γενάρης 1986.....	64
Νίκαια. Φλεβάρης 1986.....	66
Νίκαια. Φλεβάρης 1986.....	67
Νίκαια. Φλεβάρης 1986.....	68
Νίκαια. Φλεβάρης 1986.....	69
Νίκαια. Σάββατο 1-3-86.....	70
Νίκαια. 1 Μάη 1986.....	71
Ιούλιος – Αύγουστος 1986.....	72
Νίκαια. Σεπτέμβριος 1986.....	76
Νίκαια. Μάρτιος 1987.....	77
Νίκαια. Απρίλης 1987.....	78
Νίκαια. Ιούνιος 1987.....	79

Νίκαια. Ιούνιος 1987	80
Νίκαια. Ιούλιος 1987	81
Νίκαια. Ιούλιος 1987	82
Νίκαια. Νοέμβριος 1987	83
Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1987	84
Νίκαια. 17 Νοέμβρη 1987	85
Νίκαια. Σεπτέμβρης 1988.....	86
Νίκαια. Νοέμβρης 1988	87
Νίκαια. Νοέμβρης 1988	88
Νίκαια. Απρίλης 1989.....	89
Νίκαια. Απρίλης 1989.....	90
Νίκαια. Απρίλης 1989.....	91
Νίκαια. Απρίλης 1989.....	92
Νίκαια. Μάης 1989	93
Νίκαια. Μάης 1989	94
Νίκαια. Γενάρης 1990.....	95
Νίκαια. Μάρτης 1990.....	96
Νίκαια. Μάρτης 1990.....	97
Νίκαια. Ιούνιος 1991	98
Κορυδαλλός. Οκτώβρης 1991	99
Για την Κύπρο (Κορυδαλλός, Νοέμβρης 1991)	100
Κορυδαλλός 20-5-93.....	101
Κορυδαλλός 30-5-93.....	102
Κορυδαλλός 8-6-93	103
Κορυδαλλός 13-6-93.....	104
Κορυδαλλός 17-6-93.....	105
Κορυδαλλός 19-7-93	106
Κορυδαλλός 19-7-93	107
Κορυδαλλός 20-7-93.....	108
Κορυδαλλός 26-7-93	109
Κορυδαλλός 27-7-93.....	110
Κορυδαλλός 28-7-93.....	111
Κορυδαλλός 28-7-93	112
Κορυδαλλός 2-8-93.....	113

Κορυδαλλός 7–8–93.....	114
Κορυδαλλός 4–9–93.....	115
Κορυδαλλός 11–12–93.....	116
Κορυδαλλός 22–12–93.....	117
Κορυδαλλός 4–1–94.....	118
Κορυδαλλός 22–5–94.....	119
Κορυδαλλός 21–6–94.....	120
Κορυδαλλός 7–7–94.....	121
Κορυδαλλός 15–7–94.....	122
Κορυδαλλός 12–8–94.....	123
Κορυδαλλός 31–8–94.....	124
Κορυδαλλός 24–10–94.....	125
Κορυδαλλός 26–2–95.....	126
Κορυδαλλός 16–5–95.....	127
Κορυδαλλός 27–6–95.....	128
Κορυδαλλός 30–7–95.....	129
Κορυδαλλός 4–8–95.....	130
Κορυδαλλός 9–8–95.....	131
Κορυδαλλός 21–4–96.....	132
Κορυδαλλός 20–5–96.....	133
Καρφωμένα τα μάτια τ' ουρανού (Γενάρης 1986).....	134
Κρυοπαγήματα.....	135
Αυστηρώς Πολιτικό.....	136
Ωραίοι Στίχοι.....	137
Παιδική προσευχή.....	138
Και όμως κινείται.....	139
Πάψε να χασκογελάς.....	140
Τα μαργιόλικα σου μάτια.....	141
Ψιλή βροχή.....	142
Χώμα των αγίων των ηρώων.....	143
Οι μαχαιριές.....	144
Αδιαφορία (Νίκαια. Απρίλης 1988).....	145
Σκόρπιες σκέψεις.....	146
Σκόρπιες σκέψεις 2.....	147

Μέση Ανατολή.....	148
Οι παιδικοί μου φίλοι.....	149
Θυμάσαι	150
Κορυδαλλός 28-5-96	151
Κορυδαλλός 18-6-97	152
Κορυδαλλός 23-7-97	153
Δίχως στεφάνια	154
Κορυδαλλός 12-9-97	155
Κορυδαλλός 7-10-97	156
Κορυδαλλός 25-5-98	157
Κορυδαλλός 15-7-98	158
Κορυδαλλός 12-7-99	159
Κορυδαλλός 10-8-99	160
Κρίμα	161
Κορυδαλλός. Οκτώβριος 1999	162
Κορυδαλλός. Ιανουάριος 2000	163
Αρνούμαι	164
Στάση	165
Ερωτικό (Πριν από σαράντα τόσα χρόνια)	166
Το παράθυρο (Κορυδαλλός, 17-9-93).....	167
Κορυδαλλός. Νοέμβριος 2003	168
Κορυδαλλός. Μάρτιος 2005.....	169
Κορυδαλλός. Μάρτιος 2005.....	170
Κορυδαλλός. Μάιος 2006	171

Νίκαια. Γύρω στα 1960.

Μια γρύλια, άφωτη κλειστή
πολύ μ' έχει παιδέψει
μου έχει πάρει την ψυχή
το νου μου έχει κλέψει

Ξύπνα μικρούλι μου γλυκό
τη γρύλια σου ν' ανοίξεις
τον έρωτα μου των φτωχό
μ' αγάπη να τυλίξεις

Σε φτωχικά πια καπηλειά
τον πόνο μου θα σέρνω
και με κρασί γουλιά-γουλιά
στο νου μου θα σε φέρνω

Επιτύμβιο (Νίκαια. Φεβρουάριος 1962)

Ο ήλιος εβασίλευσε
κ' είναι νωρίς ακόμη
τα ρόδα εμαράθηκαν
τ' αγέρι δυναμώνει

Ήλιε γιατί σκοτείνιασες;
πουλιά γιατί σιωπάτε;
Ο Γιάννης μας ξεψύχησε
τα σήμαντρα χτυπάτε

Ξεψύχησε σαν ροδαυγή
σαν κουρασμένο δειλί
κ' είχεν ελπίδα στην ψυχή
χαμόγελο στα χείλη

Στα νιάτα και στη λεβεντιά
δεν λύγισεν ο Χάρος
στους μαύρους γάμους στήθηκε
κατάμαυρος κουμπάρος

Σκοτείνιασε ο ουρανός
τα σύννεφα δακρύζουν
των κοριτσιών τα βλέφαρα
δάκρυα πλημμυρίζουν

Κλαίνε τον νιό τον άμοιρο
τον πρώιμο χαμό του
τον δουλευτή τον όμορφο
και το χαμόγελο του

Κλαιν οι γονιοί κ' οι συγγενείς
κ' οι φίλοι του θλιμμένοι
κλαίει τον Γιάννη όλ' η γης
κι όλη η οικουμένη

Εσύ κυρά πάψε να κλαίς
μάννα μαυροντυμένη
ο Γιάννης κι αν επέθανε
μεσ' στην ψυχή μας μένει.

Μνήμες (Θάσος. Αύγουστος 1972)

‘Αει στο καλό ρε Θοδωρή
Απόψε γέλασα πολύ
μου πες αστεία ένα σωρό
απ’ τον παλιό καλό καιρό

‘Αει στο καλό ρε Θοδωρή
μ’ έκανες κι έκλαψα πολύ
μου ’ρθαν στη θύμιση καημοί
που δεν ξεχνιούνται στη ζωή

Γεια και χαρά σου Θοδωρή
κι όπου κι αν βρίσκεσαι στη γη
πάρε τις θύμισες που λες
και διηγώντας τες να κλαις

Σέρρες. Φεβρουάριος 1973

Νάνι του, νάνι του μωρού
νάνι το παλληκάρι
να 'χει και δύναμη και νου
να 'χει περίσσεια χάρη

Νάνι του, νάνι του μωρού
κι αγγέλοι φτερουγάνε
στον ύπνο του, στον ξύπνιο του
για να μου το φυλάνε

Νάνι να κάνη ο αητός
νάνι του το ελάφι
να 'ναι στο σώμα δυνατός
και στην καρδιά χρυσάφι

Νάνι να κάνει το ακριβό
στολίδι της ζωής μου
μη το πικραίνουν οι κακοί
τ' αστέρι της ψυχής μου

Κι αν σε πικράνουν ρόδο μου
ποτέ να μη λυγίσεις
του σταυρωτή σου το καρφί
με γέλιο να αντικρύσεις

Νάνι να κάνει ο ανθός
σε χρυσαφένιο κλώνο
τη βρεφικιά του ζωγραφιά
θωρώ και καμαρώνω

Νάνι να κάνη το παιδί
νάνι και όλ' η φύση
να έρθει ο ήλιος την αυγή
γλυκά να το ξυπνήσει

Κι όταν ξυπνήσεις σπλάχνο μου
γλυκά θα τραγουδήσω
κι όλα τ' αστέρια τ' ουρανού
θα σου χρυσοκεντήσω

Σέρρες. Απρίλιος 1973

Ήτανε τρεις και πίνανε
το ίδιο το μπουκάλι
και πίνανε και λέγανε
ώσπου τους ήρθε ζάλη

Ο ένας έπινε χαρά
της νιότης το μεθύσι
κ' είχ' απλωμένα τα φτερά
τη γη να καταχτήσει

Ο άλλος στο ποτήρι του
γιόμιζε την ελπίδα
πως θα'ρθη για χατήρι του
χρυσή μια ηλιαχτίδα

Κι ο τρίτος έπινε λυγμούς
Φαρμάκι δάκρυ-δάκρυ
για της αγάπης τους καημούς
βάλσαμο δεν υπάρχει

Σέρρες. Μάιος 1973

Τριγύρω ανθίζουν πασχαλιές
και λουλουδένια η φύση
στις φτωχικές τις γειτονιές
θα 'ρθη να σ' απαντήσει

Έβγα στο παραθύρι σου
καλή μου μη διστάζεις
κι αν σε ρωτήσει ο κύρης σου
πες του για ποιον στενάζεις

Έβγα στο παραθύρι σου
τ' αστέρια να ζηλέψουν
σα δουν την ομορφάδα σου
θα θένε να την κλέψουν

Παραλία Κατερίνης. Μάιος 1973

Ωραία που 'ναι η ζωή
με κέφι τραγουδάμε
έχω κρεμμύδι και ψωμί
για σήμερα να φάμε

Ωραία που 'ναι η ζωή
το σύννεφο βροντάει
ολημερίς μεσ' τη βροχή
μα ο κόσμος δεν χαλάει

Ωραία που 'ναι η ζωή
ο ήλιος δεν είν' άλλος
τρώει αρρώστια το παιδί
μα είν' ο Θεός μεγάλος

Ωραία που 'ναι η ζωή
το κρύο περουνιάζει
δίχως φωτιά τι θα γενή
τον άλλο τι τον νοιάζει

Ωραία που 'ναι η ζωή
στο κρύο στο λιοπύρι
για μια μπουκιά ξερό ψωμί
και δάκρυ στο ποτήρι

Ωραία που 'ναι η ζωή
στους λόγγους και στ' αλώνια
τρέφει ο ιδρώτας κ' η βροχή
τους γέρους και τ' αγρόνια

Ωραία που 'ναι η ζωή
στα φτωχικά δρομάκια
φτυούνται στη λάσπη οι καημοί
ξερνιούνται τα φαρμάκια

Ωραία που 'ναι η ζωή
με πόνους και με πάθη
σερνόμαστε πάνω στη γη
φτιαγμένοι από λάθη

Ωραία που 'ναι η ζωή
απ' τα ψηλά τα πίκια
εκεί που φτάνουν αετοί
και σέρνονται σκουλήκια

Ωραία που 'ναι η ζωή
σε κάθε σκαλοπάτι
πόσοι φροντίζουνε να βγει
του αλλουνού το μάτι

Ωραία που 'ναι η ζωή
κι οι Φαρισαίοι τόσοι
κρύβουν στη χούφτα το καρφί
Χριστός να μη γλυτώσει

Ωραία που 'ναι η ζωή
στου δρόμου τη γωνία
μάτι θολό που καρτερεί
λύπηση μ' αγωνία

Ωραία που 'ναι η ζωή
παιδιά πεινούν ακόμα
κι αντί ψωμί βγάζουν χολή
στο πεινασμένο στόμα

Ωραία που 'ναι η ζωή
στα μήκη και στα πλάτη
το σίδερο για τη σφαγή
σφαγή για το χρυσάφι

Ωραία που 'ναι η ζωή
μα στη ζωή ποιος ξέρει
πόσο θα στήνονται σταυροί
από ανθρώπου χέρι

Ωραία που 'ναι η ζωή
στου άστρου μίαν αχτίδα
τ' όνειρο γίνεται ευχή
και η ευχή ελπίδα

Ρωμοσύνη (Σέρρες, Οκτώβριος 1973)

Χεροπόδαρα δεμένη
εκειτόσουνα αιώνες
ταπεινή και ρημαγμένη
με συντρίμια τις κολόνες

Κι αναστήθηκες μιας μέρας
στο χαρούμενο το φως
κι όταν σύντριψες το τέρας
ξαφνιαστήκαν για το πώς

Ρωμοσύνη - Ρωμοσύνη
στο ' να χέρι το Σταυρό
στ' άλλο την αντρειωσύνη
κάθε δύσκολο καιρό

Κι ως εστήριξες τα πόδια
στ' άγιο χώμα το ιερό
ξεδιπλώθηκες πανώρια
στον αθάνατο χορό

Τα παιδιά σου ορφανεμένα
δίχως μάνα σ' άλλον κύρη
ροδαγκάθια πλουμισμένα
στο τρελό το πανηγύρι

Ρωμοσύνη - Ρωμοσύνη
πόσα σου 'χουν καμωμένα
δυνατού μεγαλοσύνη
περασμένα - ξεχασμένα

Οι εχθροί σε φοβηθήκαν
και σου σκύψαν το κεφάλι
μα οι φίλοι σ' αρνηθήκαν
να σε δούνε πιο μεγάλη

Και σου κόψαν τις φτερούγες
για να μη ψηλά πετάς
και να σέρνεσαι στις ρούγες
ελεημοσύνη να ζητάς

Ρωμοσύνη-Ρωμοσύνη
πόσα σου 'χουν καμωμένα
οι εχθροί σου και οι φίλοι
χωριστά ή ταιριασμένα

Προσφυγιά (Σέρρες, Οκτώβριος 1973)

Προσφυγικός συνοικισμός
φτωχόσπιτα με πλίνθους,
με κεραμίδια στη σκεπή,
που στάζουν το χειμώνα.

Πορτοπαράθυρα φτηνά,
ντουβάρια ραγισμένα,
στο μανιασμένο το βοριά,
τρέμουνε φοβισμένα.

Προσφυγικό το σπιτικό,
κι η φαμελιά μεγάλη,
το ταίριασμα το ερωτικό,
το νιώθουνε κι οι άλλοι.

Μια κάμαρη κι ο καμπινές
και η κουζίνα πλάι,
του ενού ακούγονται οι κλανιές
κι ο άλλος πάει να φάει.

Τρέμει το λαδοκάντηλο,
σιμά στο εικονοστάσι,
λερό τραπεζομάντιλο
και ποιόνε να χορτάσει.

Προσφυγικές οι γειτονιές,
στους δρόμους παίζουν μπάλα,
φτωχοντυμένα τα παιδιά,
μ' ονείρατα μεγάλα.

Στα λασπωμένα τα στενά,
τ' απόνερα βρωμάνε,
την κουρασμένη ανασεμιά,
ολούθε τη μποδάνε.

Στης γειτονιάς τον καφενέ,
έξω η καταιγίδα,
γέροι που πίνουν ναργιλέ
θυμούνται την Πατρίδα.

Σέρρες. Νοέμβριος 1973

Μια φορά κι έναν καιρό
στήσαν στην αυλή χορό
και μαζεύτηκε λαός
μα δεν χόρευε αυτός

Γλεντοκόπαγαν οι φίλοι
κι ανεμίζαν το μαντήλι
κι όποιος πρώτος το κρατούσε
όπως ήθελε πηδούσε

Και πηδούσε και πηδούσε
κι ο λαός χειροκροτούσε
κι οποιανού δεν του αρέσει
τόνε βγάζουν απ' τη μέση

Κι ως χορεύαν πλάι-πλάι
ξάφνου κάποιος τον σκουντάει
εξεπίτηδες να πέσει
για να πάρει αυτός τη θέση

Κι ο λαός που κάνει χάζι
τα σκουντήματα κοιτάζει
και γελάει και γελάει
όταν κάποιος κάτω σκάει

Τον καινούριο που πηδάει
τώρα πια χειροκροτάει
κι όλο ζήτω του φωνάζει
κι αν μπορεί μη τον θαυμάζει

Και βαράνε οι ζουρνάδες
για καινούριους χορευτάδες
μα δεν βλέπεις πουθενά
ποιος βαράει τον ζουρνά

Χορευτές και ζουρνατζήδες
γλεντοκόποι μερακλήδες
το τραπέζι που γλεντάτε
του λαού 'ναι το ξεχνάτε

Θεσσαλονίκη. Γενάρης 1974

Φτάνουνε πια τα μάρμαρα
φτάνουνε οι κολώνες
φτάνουνε πια τα υλικά
που φτιάχνονται ηρώοι

Φτάνουνε πια τα σίδερα
φτάνουνε τα μαχαίρια
κι ελάτ' δω να κλάψουμε
να πούμε μοιρολόι

Και να μοιρολογήσουμε
τον αδελφό, το φίλο
να κλάψουμε για τον εχθρό
να κλάψουμε τον ξένο

Που άφησαν τα κουφάρια
σε λαγαδιές και δάση
σε λασπωμένες ρεματιές
σε γκρεμισμένα σπίτια

Τα ξασπρισμένα κόκκαλα
κ' οι σαπισμένες σάρκες
λιπάσματα να γίνουνε
λιόδεντρα να φυτρώσουν

Και να θεριέψουν γρήγορα
να δώσουν τον καρπό τους
και της αγάπης τα πουλιά
να γλυκοκελαηδάνε

Κι όσοι ρουφάνε από τη γη
το μαύρο της το αίμα
οι δυνατοί του σήμερα
του αύριο κατάρα

Λειβάδια να το κάνουνε
κι όχι νεκροταφεία
να πρασινίσει όλ' η γη
να λουλουδίσει η πλάση.

Σέρρες. Φεβρουάριος 1974

Παραπονιέσαι και μιλάς
στο άδειο σου ποτήρι
φτωχέ μπεκρή, σάμπως
και να 'ναι η πρώτη σου φορά
που πίνεις ξεροσφύρι
Κι όλο γελάς, γελάς, γελάς
και δάκρυα καταπίνεις
κι ανάκατο με το πιτό
και τον καημό σου πίνεις
μήπως μπορείς με τη φωτιά
το που σε καίει να σβήνεις
Κλάψε μπεκρή, κλάψε, κλάψε
να τρέξη από τα μάτια σου
το δάκρυ της ψυχής σου
και βαλ' το στο ποτήρι σου
ποτέ να μην αδειάζη

Σέρρες. Φεβρουάριος 1974

Χάρες δεν έχω να χαθούν
και πλούτη και παλάτια.
Έχω μονάχα μια ψυχή
που τη χτυπούνε κερανοί
και γίνεται κομμάτια

Πεσόντες. (Σέρρες. Νοέμβριος 1974)

Αυτούς που πέσαν μην τους κλαις
το κλάμα δεν το θένε
αλλά τραγούδια να τους λες
για λευτεριά να λένε

Το αίμα τους το πορφυρό
τ'άλικο και τ'αντρίκιο
ποτάμι εχύθη βουερό
για του λαού το δίκιο

Και πα στην πέτρα τη λευκή
ν' ανάψεις δυο αγιοκέρια
για κείνους κάνε προσευχή
που βάγανε τα χέρια

Κι αν δεις πουλί, μικρό πουλί
να πεις να κελαηδήσει
της λευτεριάς το γυρισμό
γλυκά να τραγουδήσει

Σέρρες. Ιούνιος 1975

Το κλάμα μου βουβό
μες στην ψυχή
Ποιος να τ' ακούσει
Ποιος για μένα να νοιαστεί.
Μονάχος μου σηκώνω τον σταυρό
Κλαίω κρυφά
Κρυφά παρακαλώ.
Σηκώνω τον σταυρό
κ' είναι βαρύς
Οι ώμοι μου κυρτώσανε
κι ακούμπησαν τη γης

Και ειν' ο δρόμος μου μακρός
ανηφοριές και άβυσσες γεμάτος
Σηκώνω τον σταυρό
κ' είναι βαρύς.
Αλάργα ο Γολγοθάς, φευγάτος
Κλαίω κρυφά
Κρυφά παρακαλώ.
Μη φεύγης Γολγοθά
σταμάτα να σε φτάσω
ν' αφήσω λίγο τον σταυρό
λίγο να ξαποστάσω.

Σέρρες. Ιούνιος 1976

Σπουδάζω οικονομικά
και είμαι αριστεύων
μα την περνάω φτωχικά
εφτά φορές νηστεύων

Θα φτιάξω τα οικονομικά
της δόλιας μου Πατρίδος
να μην υπάρχουνε φτωχοί
να λείπει αυτό το είδος

Σπουδάσας οικονομικά
τυγχάνω αριστεύσας
τα βρίσκω όλα παστρικά
του κλέψαντος ο κλέψας

Σέρρες. Γενάρης 1977

Μια φορά κι έναν καιρό
ένα κλήμα ήταν στραβό
κ' ένας γαΐδαρος τρανός
το απόσωσε κι αυτός

Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών
πεινάς εκείνοι για να τρων
Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών
πονάς τις σάρκες που σου τρων

Μια φορά κι έναν καιρό
μπήτε αδέρφια στο χορό
τους γαϊδάρους τους τρανούς
τι τους έχουμε λυτούς

Σέρρες. Ιούνιος 1977

Ο Κύριος Ευτύχιος
γλυκός και μελίχιος
υπάλληλος χρόνια τριάντα
με λίγες δραχμούλες στη μπάντα

Διαβάζει τον τύπο του
και ζύνει το μύτο του
καφέ, τσιγαράκι, χουζούρι
ζεστό για το βήχα φλαμπούρι

Κυρ Ευτύχη, κυρ Ευτύχη
στη ζωή σου είχες τύχη
και δεν ξέρεις πως τα τρώνε οι λεφτάδες
και τι τρώνε οι φτωχοί οι φουκαράδες

Σέρρες. 7-6-77

Φτωχέ αητέ χωρίς φτερά
που' ναι το πέταμα σου
π' ανέβαινες μεσούρανα
κι όλη τη γης θωρούσες

που φτιανες τη φωλιά ψηλά
κει που δεν φτάνουν άλλοι
που χες καρδιά στα πέλαγα
και γέλιο στους αιθέρες

πως σέρνεσαι και χώνεσαι
μαζί με τα σκουλήκια
και σκύβεις το κεφάλι σου
και σε τσιμπούν σπουργίτια

πια μοίρα και ποιο ριζικό
αντάμα σε καρφώσαν
και σου δεσαν τα χέρια σου
και κλέψαν τη χαρά σου

Σέρρες. Ιούνιος 77

Ο κύριος Ποτάπιος
νέος λαμπρός και άξιος
γεννηθείς στην Κρεμαστή
σκέφτηκε να κρεμαστεί

Και διάλεξε για τούτο
το σκοπό τον ιερό
να χορέψει οσονούπω
του Ησαΐα το χορό

Η καλή του η Σταυρούλα
νόστιμη και μοδιστρούλα
έχει προίκα ρετιρέ
ώ Ποτάπια πονηρέ

Και πηγαίνει μian εσπέρα
με λουλούδια μια αγκαλιά
στης Σταυρούλας τον πατέρα
με την τροφαντή κοιλιά

Και περάσαν στο σαλόνι
κι η μαμά της, σαν μπαλόνι,
κάνει νόημα στη νύφη
να κεράσει καταΐφι

Που η Σταυρούλα ένα μήνα
βολοδέρνει στην κουζίνα
να πετύχει το γλυκό
να γλυκάνει το γαμπρό

Κει που τρώγαν, κει που πίνουν
κι όλο υποσχέσεις δίνουν
ο Ποτάπιος ρωτά
αν υπάρχουνε λεφτά

Κι ο μπαμπάς της όλο νάζι
μία πορτοφόλα βγάζει
φουσκωτή σα γκαστρομένη
να γεννήσει που προσμένει

Δες πως τα' φερε η μοίρα
τι μου πήρες τι σου πήρα
η Σταυρούλα θησαυρός
ο Ποτάπιος τυχερός

Σέρρες. Ιούνιος 77

Σαν θα πεθάνω
για χάρη μόνο σας ζητώ
Μη μαυροφορεθείτε
και μη κλάψετε. Φχαριστώ.

Σέρρες. Σεπτέμβριος 77

Κατεφαφίζεται πωλούνται υλικά
ενταύθα στην οικία
θέλουμε να ανεγείρουμε
μια πολυκατοικία

Χίλιοι μαστόροι τρέξανε
και εκατό καλφάδες
φέρανε φτυάρια και λοστούς
μπουλντόζες και κασμάδες

Ήρθανε και μηχανικοί
με γνώση και σοφία
για να γκρεμίσουν πιο καλά
την παλαιά οικία

Είπανε γνώμες κάνα-δυο
ακούστηκε και τρίτου
Είπε ο ένας το κοντό
κι ο άλλος το μακρύ του

Σέρρες. Γενάρης 1978

Νούλα, Νούλα γιατί μ' αφήνεις
Νούλα, Νούλα θα σκοτωθώ
ένα δισκίο ασπιρίνης
Νούλα, Νούλα θα καταπιώ

Νούλα, Νούλα τι θ' απογίνω
δίχως εσένα τώρα πια
Νούλα, Νούλα πια θα μου ράβει
τα ξηλωμένα μου κουμπιά

Νούλα, Νούλα μη λησμονήσεις
τας τρυφεράς μας τας στιγμάς
Νούλα, Νούλα να μου αφήσεις
φωτογραφία της μαμάς

Νούλα, Νούλα γιατί μου φεύγεις
Νούλα, Νούλα μ' ένα ταξί
Νούλα, Νούλα μη με χορεύεις
στο πιο μικρό μας το ταψί

Νούλα, Νούλα μη λες αντίο
Νούλα, Νούλα σε αγαπώ
Νούλα, Νούλα μεσ' στο ψυγείο
έχει μονάχα εν' αυγό.

Σέρρες. Φεβρουάριος 1978

Γύρεψα ψωμί
την πείνα να χορτάσω
Γύρεψα νερό
να πιω να ξεδιψάσω

Γύρεψα δροσιά
να βρω να ξαποστάσω
Γύρεψα φωτιά
για να ξεχειμωνιάσω

Γύρεψα χαρά
τον πόνο να γελάσω
Γύρεψα κρασί
να πιω για να ξεχάσω

Μ' αρνήθηκαν τον ήλιο
μ' αρνήθηκαν τη γη
της θάλασσας το μύρο
χαμένη απαντοχή

Σέρρες. Μάιος 1978

Βίλα με συντριβάνι
κήπο και πισίνα
ανταλλάσσεται με υπόγειο
Η διαφορά πληρώνεται σε χρήμα

Κότερο πολυτελείας
κατάλληλο για κρουαζιέρα
ανταλλάσσεται με βάρκα αλιείας
ένα τηγάκι και μια γκαζιέρα

Τζάγκουαρ Ιδιωτικής Χρήσεως
Πωλείται σε τιμή ευκαιρίας
λόγω αναχωρήσεως
σε οίκο ευγηρίας

Σέρρες. Ιούνιος 1978

Γιε μου και πώς να σου το πω
πώς να στο μολογήσω
όσο βαδίζω προς τα μπρος
τόσο παγαίνω πίσω

Οι άνθρωποι δεν έχουνε
καρδιά για ν' αγαπάει
έχουν μονάχα πονηριά
που συμφορές σκορπάει

Λυπούνται για τον άλλονε
οπούχει δυστυχία
μα χαίρονται το πότερο
ότι δεν ειν' για κείνους

Λεν οι γονιοί πως αγαπούν
παιδιά και σπιτικό τους
μα πρώτο και καλύτερο
έχουν τον εαυτό τους

Γιε μου και πώς να σου το πω
οπούχω τόση φρίκη
ειν' οι άνθρωποι πρόβατα
κ' οι τσελιγκάδες λύκοι

Και τούτοι που σωπαίνουνε
κι οι άλλοι που μιλάνε
τον εαυτό τους σκέφτονται
μα δεν το μολογάνε

Χάθηκα. Αγία Τριάδα. Ιούλιος 1978

Χάθηκα...
Μεσ' στου Μαγιού
τις μύριες ευωδιές
Στο πέταγμα της μέλισσας
που τους ανθούς τρυγάει
Στις χρυσαφιές αχτίδες
παρθένου φεγγαριού
Στο κράξιμο των πετεινών
που παν να ζευγαρώσουν
Στη μυρωμένη αύρα
του θαλασσινού καιρού
Στις βυθισμένες ζωγραφιές
του πελαγίσιου απείρου
Μεσ' στην ασήμαντη στιγμή
και στο αιώνιο χάος
Στο ματωμένο λιόγευμα
της πεθαμένης μέρας
Στα κοιμητήρια των νεκρών
καιρών · στις άσπρες πέτρες
Στο ερωτικό λίκνισμα
ανύπαρχτης γαλήνης
Γυρεύοντας να βρω το φως
ψάχνοντας στο σκοτάδι
Σαλιώνοντας τα χείλια μου
μέσα στου χτες τη γλύκα
Μετρώντας στ' ακροδάχτυλα
του αύριο την αγωνία
Στην αζεδιάλυτη σιωπή
του παγωμένου σήμερα
Ταξιδεύοντας συνεχώς
στη μυρμηγκιά των αστεριών
αναζητώντας το χαμένο αστέρι
Σφιχτοδεμένος σε μαύρο
άλογο αφηνιασμένο
Στην απαρχή του μεγάλου
δρόμου, μετρώντας τι στροφές
το τέλος του που κρύβουν
Χάθηκα...
Στων αλλωνών και στα δικά μου
τ' άδικα και τα δίκια

Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1978

Διαβαίνεις το ποτάμι το βαθύ
στην όχθη την αντίπερα να πας
γιομάτος όνειρα κι ελπίδες
τάχατες τι να βρεις;
Τρέχεις στο κάλεσμα του βρώμικου νερού
απ' το τραγούδι των βατράχων μαγεμένος
Ριγάς προτού ακόμα νιώσεις
το χάδι του χελιού γλοιώδες
Βουτάς σε διάφανο νερό
Τα πόδια σου σε βότσαλα
χρωματιστά πατάνε
στην άμμο την ξανθή στρωμένα
Τρέχεις σε να σε κυνηγάνε
Βουτάς στη λάσπη τη θολή
το βήμα σου αβέβαιο, αργό
Βουλιάζεις μέχρι το λαιμό
Τα χέρια σου το βούρκο ψαχουλεύουν
να βρουν κλαδί να κρατηθούν
Παλεύεις κι αγωνίζεσαι
μια πάνω και μια κάτω
και προχωράς και προχωράς
κι ανασαμιά δεν παίρνεις

Σέρρες. Σεπτέμβριος 1978

Στη μεγάλη λεωφόρο
προχωρούν όλοι μαζί
στη μεγάλη λεωφόρο
που την είπανε ζωή

Άλλοι τρέχουν για ν' αρπάξουν
και να δούνε πιο πολλά
κι άλλοι ξένοιαστα βαδίζουν
και παγαίνουνε σιγά

Κι όσοι βιάζονται σκουντάνε
και πατάνε στο λαιμό
κ' είναι τόσοι πιο μπροστά τους
που δεν έχουν τελειωμό

Σέρρες. Οκτώβριος 1978

Όλοι τους μας αγαπάνε
και οι Άγγλοι και οι Γάλλοι
Σαν για κείνους πολεμάμε
τό 'χουμε τιμή μεγάλη

Ρώσοι και Αμερικάνοι
πόσο Θέ μου μας προσέχουν
Κι αν ο Τούρκος μας ξεκάνει
στενοχώρια που την έχουν

Γερμανία κ' Ιταλία
Χρόνια τώρα μας θαμάξαν
και μας έχουνε φιλία
αφού πρώτα μας ρημάξαν

Βούλγαροι και Γιουγκοσλάβοι
από χρόνια με μανία
να ζητά κανείς δεν παύει
τη λοιπή Μακεδονία

Όλοι τους μας αγαπάνε
σα φλουρί Κωνσταντινάτο
κ' οι εχθροί μας κοπανάνε
και οι φίλοι μας του ΝΑΤΟ

Σέρρες. Γενάρης 1979

Πάρε κόλλα και μολύβι
και λογάριασε ακριβώς
τρεις το λάδι τρεις το ξύδι
πώς να φτάσεις ο μισθός

Πάρε πέννα και τεφτέρι
και λογάριασε ξανά
ποιοι το χώνουνε το χέρι
στο δημόσιο κορβανά

Πάρε κόλλα και μολύβι
και μυαλό μία σταλιά
δίχως σκόρδο δίχως ξύδι
πώς θα φτιάξεις σκορδαλιά

Με χαρτί και με μολύβι
τα λογάριασε καλά
πως η όρεξη ανοίγει
σαν πετύχει η σκορδαλιά

Σέρρες. Φεβρουάριος 1979

Εσχάτως εδιαβάσαμε
εις τας εφημερίδας
ότι θα λάβει πρόνοια
το κράτος δια το γήρας

Θα φτιάξει γέρικες χαρές
με κούνιες και τραμπάλες
ισόγεια διαμερίσματα
που να μην έχουν σκάλες

Στη σύνταξη των αγροτών
και όλων των γερόντων
θα προστεθούν κονδύλια
για χάρη των πεινώντων

Σε κάθε πόλη και χωριό
θα φτιάξουνε παρκάκια
για να 'χουνε οι γέροντες
ιδιωτικά παγκάκια

Σε θάλασσες και σε βουνά
ψυχαγωγίας μέρη
να παίζουν γέροι και γριές
χειμώνα καλοκαίρι

Σε κάθε κέντρο κοσμικό
μια διαταγή θα στείλει
να χορηγεί στους γέροντες
μια κούπα χαμομήλι

Όλα τα γαλατάδικα
απάσης της Ελλάδος
θα χορηγούνε δωρεάν
γιαούρτι αγελάδος

Οι μερακλήδες γέροντες
σε όλα τα κουτούκια
θα πίνουν τη ρετσίνα τους
ακούγοντας μπουζούκια

Όλα τα κοριτσόπουλα
των δροσερών Μαΐων
θα περπατούν σ' απόσταση
των είκοσι μιλίων

Οι πάσχοντες από καρδιά
κι από κακή υγεία
θα μπαίνουν για επισκευή
σ' αρμόδια συνεργεία

Σέρρες. Δεκέμβριος 1980

Ήρθαμε νύχτα. Στοπ.

Φεύγουμε χαράματα. Στοπ.

Σέρρες. Δεκέμβριος 1981

Αγόρασα οικόπεδο
εκτός σχεδίου πόλεως
και ύστερα μου είπανε
πως ειν' της Μητροπόλεως

Αυθαίρετο παράπηγμα
και μεις να στεγαστούμε
οι νόμοι και τα όργανα
καλέ μας κυνηγούνε

Βάλε να πιούμε μια ρακί
να φύγουν τα φαρμάκια
για το μεταξωτό βρακί
τα φίνα κολαράκια

Σέρρες. Φεβρουάριος 1982

Όταν ήσουνα μπατίρης
ήσουνα κομμουνιστής
τόρα που τα έχεις πιάσει
άλλα θέλεις να μας πεις

Για ουζάκι στον Αρίστο
κι ανεβαίνει ο βερεσές
τόρα γκόμενες και disco
και χαρτιά στο Mont Parnes

Σπορ αμάξι και φιγούρα
και δεν ξέρω τι και πώς
τόρα έγινες κουλτούρα
τόρα είσαι καθεστώς

Τις στοιχίζει κρείττον

Τις στοιχίζει κρείττον
Πισίδης ή Αγκυραλίδης;

Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1982

Σου γράφο τιν επιστολί
παραθερίζον στο γιαπί
όπου περνώ ορέα
Τρόγον σαρδέλα ειπιτί
θαβμάζον μία καλονί
αχ νάμαστε παρέα!

Σου γράφο λίαν βιαστικά
γιατί μου έρχονται κακά
στο νου μου χίλια δίο
βλέπον τις τόσες καλονές
να κολιμπούν σχεδόν γιμνές
θα μπο μεσ' στο ψυγείο

Έφαγα κότα σουβλιστί
κίόσι τιν ίχαν μριστί
με κίταζαν με φθόνο
κεγό για ναπολογιθό
ίπα πως γίνετε αφτό
μία φορά το χρόνο

Εκτρέφο μίστακα τρανό
μπας κε με κάνουν ιππουργό
πούνε πολί τις μόδας
να λίσο τα προβλήματα
να βάλο ιπποδίματα
ις τους γυμνούς τους πόδας

Γιόργος Αγκιραλίδις
ιπποδιεφθιντίς

Σέρρες. Σεπτέμβριος 1982

Ενθάδε συναχτίκαμε
να φάμε κε να πιούμε
κε ταποχοριτίρια
σε όλους σας να πούμε

Σέρρες. Γενάρης 1983

Ο συμπολίτες Έλινες
σιν γινεζί κε πέδες
Πασοκτσίδες, δεξιά
αλά κε κουκουέδες

Εσίς που μας ψιφίσατε
τρέφοντες τιν ελπίδα
να φέρουμε τιν αλαγί
στι διστιχίς Πατρίδα

Φορολογούμε γιότα χι
μιν έχις απορία
δεν βλέπις που απόχτισε
κε ι κουτσι Μαρία

Φορολογούμε τα ιγρά
κε τούτο διά καλόν σας
βενζίνε και πετρέλεα
εκτός τον κατρουλιόν σας

Διότι αφελίς λαέ
κε κουτεντέ κοσμάκι
δεν γίνετε να βάλουμε
χέρι στο Μποδοσάκι

Κε ις τα Πολιεθνικάς
που λένε ετερίας
οφίλομεν αβρότιτα
ος πρέπει ις κირίας

Έχομεν προβληματικές
προσέτι ετερίας
τον προβλιμάτον πίπτουσι
σεργάτας κεργατρίας

Το νέφος αν δεν διόξομεν
μετά επιτιχίας
όλους εσάς θα στίλομεν
ξανά στας επαρχίας

Βουκόλι για να γίνετε
αμνόν κε εριφίον
αέρα ν' αναπνέετε
άνεφ καφσαερίον

Ίμαστε ι κιβέρνισι
τον μι προνομιούχον
αγρότον κε ιπάλιλον
κε τον συνταξιούχον

Άφξισι δεν θα δόσομεν
ούτε δραχμούλα πλέον
κε σφίξτε το ζουνάρι σας
οσάν τον Πιναλέον

Διότι αν πλουτίσοσι
πινόντον και διψόντον
πίον θα κιβερνάμε μις
πτοχόν μι ιπαρχόντον

(Σμπλιροματικόν, Νίκαια Νοέμβριος 1988)

Σάματι δεν μας φτάνανε
τόσι Κλεφτοκοτάδες
εσχάτος κικλοφόρισαν
κε κάτι Κοσκοτάδες

Σέρρες. Φεβρουάριος 1983

Να μην είχαμε πυραύλους
Να μην είχαμε στρατό
Βόμβες και αεροπλάνα
Ναυτικό Πολεμικό

Να μην είχαμε πολέμους
Να μην είχαμε εχθρούς
Να μην είχαμε κανόνια
Να μην είχαμε νεκρούς

Να μην είχαμε αρρώστιες
Να μην είχαμε πληγές
Να μην είχαμε θανάτους
από πείνα και σφαγές

Να μην είχαμε διακρίσεις
χρώμα φύλο και φυλή
αξιώματα και τάξεις
Του Ιούδα το φιλί

Να μην είχαμε αφέντες
Να μην είχαμε ισχυρούς
Να μην είχαμε φοβέρες
Να μην είχαμε κακούς

Νάχαμε δυο μέτρα γη
Να φυτεύαμε λουλούδια
Κι όλη μέρα με τραγούδια
Να κυλούσε η ζωή

Πώς να κλάψω (Σέρρες, Φεβρουάριος 1983)

Πώς να κλάψω για τούτο
το λαό το χλιοπροδομένο
Πώς να κλάψω για τούτο
τον περήφανο λαό
Δε σκύβει το κεφάλι
στον αφέντη
Δε γλείφει τον αφέντη
σα σκυλί

Σέρρες. Μάιος 1983

Γύρω-γύρω τα κυκλώματα
περιζώνουνε τα κόμματα
και στη μέση ο Λαός

Σφίγγουν-σφίγγουν τα κυκλώματα
και πιέζουνε τα κόμματα
και βογγάει ο Λαός

Ο Λαός που αντιστέκεται
στα κυκλώματα μπερδεύεται
ζήτω-ζήτω ο Λαός

Για να σπάσουν τα κυκλώματα
δε χρειάζονται καμώματα
το ζητάει ο Λαός

Όνειρα (Σέρρες, Σεπτέμβριος 1983)

Των παιδικών μου χρόνων
όνειρα φευγάτα
Ο ήλιος, η σελήνη
τ' αστέρια μες τις μικρές
παλάμες μου χωρούσαν
Τα χέρια μεγάλωναν
Τ' αστέρια φεύγαν
ένα-ένα
Κι απόμειναν οι χούφτες
αδειανές
Όνειρα των παιδικών μου
χρόνων πεθαμένα
Μια χούφτα χώμα
ριγμένο στο λάκκο της σιωπής

Την αγαπημένη μας σύζυγο
μητέρα,...και λοιπά και λοιπά
που πέθανε σήμερα,
κηδεύουμε ...και λοιπά και λοιπά
Ο σύζυγος, ο γιος....
και λοιπά και λοιπά
Αγγελτήριο θανάτου
στην κολώνα της ΔΕΗ

Σέρρες. Οκτώβριος 1983. Αφιερωμένο στη γυναίκα μου.

Σ' αντάμωσα στου δρόμου
για στροφή
Τότε που κελαηδούσανε πουλιά
κι ανθίζανε λουλούδια
Τα χέρια μ' άπλωσες
και δεν σ' αρνήθηκα
Και πήραμε το δρόμο χέρι-χέρι
Ξάφνου σώπασαν τα πουλιά
και τ' άνθη μαραθήκαν
Ο δρόμος κακοτράχαλος
μας πλήγιαζε τα πόδια
Ποτάμι το αίμα της ψυχής
κοκκίνιζε τις πέτρες
Βαριά η ανάσα μας, καυτή
στα κίτρινα χορτάρια
Πονούσες και κουράστηκες
Σε σήκωσα στους ώμους
Πέτρα την πέτρα προχωρώ
με γόνα ματωμένο
Χέρι κανένα να πιαστώ
Και συ αγωνιούσες
Ποτάμι το αίμα της ψυχής
κοκκίνιζε τις πέτρες
Χέρι κανένα να πιαστώ
Και συ αγωνιούσες
Φτάνει μου είπες μια στιγμή
το βάρος μου μεγάλο
Και πέφτεις στ' Άδη την ψυχρή
κι απύθμενη γαλήνη

Σέρρες. Οκτώβριος 1983.

Γιε μου της μοίρας μας γραφτό
να μείνουμε μονάχοι
σαν κυπαρίσσια στο βοριά
στο πέλαγο δυο βράχοι
Αητός, χωρίς το ταίρι του
κλησιά χωρίς καμπάνα
και συ αητόπουλο μικρό
χωρίς αετομάνα
Ν' απλώνει τις φτερούγες της
γλυκά να σε θωπεύει
από του κόσμου τα δεινά
για να σε προστατεύει
Γιε μου δεν ήτανε πρεπό
τέτοια σε μας να τύχουν
που φαρμακώνουν την ψυχή
τα σωθικά που σκίζουν
Εμάς μας πρέπανε χαρές
γιορτές και πανηγύρια
όλες οι μέρες Κυριακές
γαλάζια τρεχαντήρια
Σε πράσινες βουνοπλαγιές
ζαρκάδια να μετράμε
σε γάργαρες Χρυσοπηγές
νερό να ξεδιψάμε
Γιε μου και πώς να πορευτώ
και πού να σ' οδηγήσω
οπούχω τόση μια πληγή
και πώς να τηνε κλείσω
Έλα δώσ' μου το χέρι σου
κράτα με να μην πέσω
μην απομείνεις μοναχό
μικρό δεντρί στο χέρσο
Πάρε απ' τις ρίζες μου χυμούς
και κάνε τους λουλούδια
πάρε μου όλους τους καημούς
και κάνε τους τραγούδια

Σέρρες. Μάης 1984

Την Ιθάκη σαν κινήσεις για να βρεις
το πισωγύρισμα ποτέ σου μη σκεφτείς
μηδέ τ' αραξοβόλι
Διάβαινε κάμπους και βουνά
θάλασσες και ποτάμια
Του μανιασμένου του βοριά
το παγωμένο αγέρι μη σκιαχτείς
μηδέ του θεριστή το ιδρωμένο χέρι
Τη Σκύλα και τη Χάρυβδη
μη φοβηθείς
Στο κάλεσμα της Καλυψώς
μην υποκύψεις
Δεν είναι η Πηνελόπη
Μη σε πλανέψει των Σειρήνων
τ' όμορφο τραγούδι
Στη χώρα των Φαιάκων σα βρεθείς
μόνο να ξαποστάσεις
Δεν είναι η Ιθάκη
Του Αιόλου τ' ασκί
σφιχτοδεμένο κράτα
Σταθερά στο χέρι το δισάκι
πρόσω ολοταχώς για την Ιθάκη
Καλντερίμι και σοκάκι
ατραπός και μονοπάτι
Κάπου υπάρχει η Ιθάκη

Νίκαια. Δεκέμβριος 1984

Κατεδαφίζεται το Παρόν
Πωλούνται τα υλικά σε τιμή ευκαιρίας
Καρδιά σαρακοφαγωμένη
σμίλημα τ' άγριου καιρού
Όνειρα νεκρά
σε τοίχους μαβιούς σαβανωμένα
Ελπίδες πεθαμένες
σε λερές πατημασιές θαμμένες
Χαρές ξεχασμένες
περιτυλιγμένες με πίκρες πολλές
σε ντουλάπια αραχνιασμένα φυλαγμένες
Ιδεολογίες, ιδέες, ιδανικά
σε τσουβάλια μουχλιασμένα
Αγώνες, αγωνίες, επιτυχίες, αποτυχίες
αισιοδοξίες και απογοητεύσεις
σε ράφια σκονισμένα
Λίγα γέλια και δάκρυα πολλά
σε μπουκάλια θολωμένα
Τύψεις συνείδησης, ταμπού, αναστολές,
λαθεμένες ενέργειες και παραλείψεις
Φόβοι, πάθη, ενοχές,
αισθήματα και συναισθήματα
σκορπισμένα δω και κει...
Κατεδαφίζεται το Παρόν
Φάντασμα το Παρελθόν
Αδιάφανο το Μέλλον

Η Μάχη της Κοκκινιάς 7 Μαρτίου 1944. Νίκαια. Γενάρης 1985

Χαράματα στην Κοκκινιά
γαβγίζουνε οι σκύλοι
φασίστες βγήκαν με χωνιά
μουσκεύει το μαντήλι

Λεβεντομάνα Κοκκινιά
της Προσφυγιάς κονάκι
της εργατιάς η αγκαλιά
πικρό ψωμί, φαρμάκι

Χαράματα στην Κοκκινιά
βγαίνουνε οι λεβέντες
ψηλά τα χεριά σα σπαθιά
που σκίζουν τους αιθέρες

Χαράματα στην Κοκκινιά
γεμίζει η Πλατεία
γυναίκες μάνες και παιδιά
κλάματα κι αγωνία

Χαροκαμένη Κοκκινιά
σε μάντρες και περβόλια
σου ξεριζώνουν την καρδιά
του φασισμού τα βόλια

Νίκαια. Φλεβάρης 1985

Είδα τα μάτια σου
και πίστεψα πως μού 'λεγαν αλήθεια
Δάκρυζαν τα δικά μου
και νόμιζα πως έκλαιγες εσύ

Μια μέρα ειν' αυτή
και θα περάσει
Όσο κρατάει ο πόνος
μια στιγμή, έναν αιώνα

Είδα το γέλιο σου
και νόμιζα πως γέλαγαν τ' αστέρια
Χάρηκε η καρδιά μου
Και πίστεψα πως τόθελες και συ

Μια νύχτα είν' αυτή
και θα περάσει
Όσο κρατάει ο πόνος
μια στιγμή, έναν αιώνα

Νίκαια. Μάρτης 1985.

Αυτό το σύννεφο δε φέρνει βροχή
Αυτός ο ήλιος
δε στεγνώνει το δάκρυ
Αυτός ο άνεμος
δε χαϊδεύει τα δέντρα
Αυτό το πέλαγο
δε χωράει μια βάρκα
Αυτή η βάρκα
δε χωράει δυο καρδιές
χαθήκαμε
σε μια κάμαρη μικρή
χαθήκαμε
στ' ανελέητα βίτσια της ψυχής

Νίκαια. Μάης 1985

Βγήκαν πάλι στα μπαλκόνια
καλιακούδες και αηδόνια
υποσχέσεις να μας δώσουν
τάχατες πως θα μας σώσουν

Μαύρισε τους πέρα ως πέρα
μη το σκέφτεσαι διότι
άμα δεις μίαν άσπρη μέρα
χέσε με ρε πατριώτη

Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1985

Πόσοι πόλεμοι
Πόσα φονικά
Τάχατες γιατί
Φτιάχνουμε όπλα
ατομικά, πυρηνικά
Τάχατες γιατί
Αντί για κανόνια
ας φτιάχναμε τρακτέρια
να οργώνουμε τη γη
να θερίζουμε σιτάρια
αντί για κορμιά
Αντί για πυραύλους
ας φτιάχναμε σωλήνες
να ποτίζουμε τη γη
Τη διψασμένη γη
να ποτίζουμε νερό
αντί για αίμα
Εμπρός, εμπρός αδέρφια
όχι άλλο πια
Τώρα στον αγώνα
όλοι στον αγώνα
μόνο για ζωή
Είμαστε αδέρφια
ναι αδέρφια
κι όχι εχθροί
Τώρα στον αγώνα
όλοι στον αγώνα
μόνο για ζωή
Όχι στη βία
όχι στο θάνατο
ναι στη ζωή
Δώστε τα χέρια
ρίξτε τα μαχαίρια
πάστε τη ζωή
Λαοί του κόσμου ενωθείτε
Κόντρα στη βία
Κόντρα στο θάνατο
Κόντρα στις σκοτεινές δυνάμεις
που έξυπνα μας χωρίζουν
Λαοί του κόσμου ενωθείτε
Ένας ο αγώνας
δικός μας ο αγώνας
ο αγώνας για ζωή
Παράνομος ο πόλεμος
Παράνομη η βία
Παράνομη ο θάνατος
από ανθρώπου χέρι
Λαοί του κόσμου ενωθείτε
Το θεν' οι ζωντανοί
Το θένε οι στρατιές των σκοτωμένων

Άγια Τριάδα. Αύγουστος 1985

Ο κόσμος γεμάτος αντιθέσεις
κι εμείς σκουλήκια κι αετοί
λιοντάρια και λαγοί
πρόβατα και λύκοι
φωτιά και νερό
διχασμένες προσωπικότητες
άει σιχτήρ βαρέθηκα πια. Παραιτούμαι.

Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1985.

Δεύτερο νούμερο σκοπιά
με τ' όπλο παρά πόδα
όνειρο ήταν ή σκιά
το πρόσωπο σου τόδα
Τάχα να ήσουν εσύ
ή μήπως της εφόδου
Σαράντα μέρες φυλακή
και στέρηση εξόδου
Η ώρα πέντε το πρωί
κι εγώ δεν έχω κλείσει μάτι
Τι μου σκαρώνεις ρε ζωή
μ' έχεις σε λάθος μονοπάτι
Η ώρα πέντε το πρωί
κι εγώ μονάχος ξαγρυπνάω
Τι με παιδεύεις ρε ζωή
να 'ξερες πόσο σ' αγαπάω
Δεύτερο νούμερο σκοπιά
με τ' όπλο μου επ' ώμου
αχ και να γέμιζες φιλιά
ξανά το πρόσωπο μου
Τάχα να φταίει το κρασί
ή μήπως και η θλίψη
στο νου μου τριγυρνάς εσύ
που τόσο μού 'χεις λείψει

Νίκαια. Γενάρης 1986

Ευθύνομαι
για το πεινασμένο παιδί
που κλαίει βυζαίνοντας
τα βρώμικα δάχτυλά του

Ευθύνομαι
για το χαμένο έφηβο
που παραπατάει στα λασπόνερα
του κακοτράχαλου δρόμου

Ευθύνομαι
για τους νέους που χάνονται
συντομεύοντας την απόσταση
ζωής – θανάτου
καβάλα πάνω σε μια μηχανή

Ευθύνομαι
γι αυτούς που αργοπεθαίνουν
τρυπώντας τη σάρκα τους
ποτίζοντας το αίμα τους
με βρώμικο φαρμάκι

Ευθύνομαι
για του πολέμου τους ανάπηρους
και τους νεκρούς που κείτονται
με την απορία ζωγραφισμένη
στα κέρνα πρόσωπά τους

Ευθύνομαι
γι αυτούς που δεν εγέλασαν ποτέ
γι αυτούς που πίνουνε χολή
γι αυτούς που δεν πορεύονται
γι αυτούς που δεν γυρίζουν

Ευθύνομαι
γι αυτούς που το δάχτυλό μου βλέπουνε
όταν τον ήλιο δείχνω

Ευθύνομαι
που δεν μπορώ
τον ήλιο να μοιράσω

Ευθύνομαι
για το χαμένο χτες
το άδειο σήμερα
το αύριο το σκοτεινό

Ευθύνομαι
για τα μαρτύρια του προδομένου Λαού
που οδηγείται και που το δίκιο του δεν βρίσκει
παραμένοντας παθητικός θεατής
αφήνοντας ερήμην του ν' αποφασίζουν άλλοι

Ευθύνομαι
που γύρω μου υπάρχει το κενό
και μέσα μου το χάος

Νίκαια. Φλεβάρης 1986

Μεστές οι πικροδάφνες
μου κρύβουνε τον ήλιο
Η μέρα ντύνεται αργά – αργά
το βραδινό της ρούχο
Τ' αστέρια παίρνουν θέση
στη σκοπιά τους
Οι αράχνες
γύρω στο λαιμό μου
υφαίνουν τον ιστό τους
Πικρό το χαμόγελο χάνεται
Οι καλικάντζαροι
περιγελούν τη μοναξιά μου

Νίκαια. Φλεβάρης 1986

Ζητείται Χριστός
Ο άνθρωπος
έχει πάντα ανάγκη
από ένα Χριστό.
Για να τον σταυρώνει

Νίκαια. Φλεβάρης 1986

Η σφαίρα αυτή
που αδιάφορα κοιτάζεις
όνομα δεν γράφει
μπορεί να φτιάχτηκε για σένα
Η σφαίρα αυτή
που ξέρεις πως υπάρχει
όνομα δεν γράφει
μπορεί να φτιάχτηκε για το παιδί σου

Νίκαια. Φλεβάρης 1986

Δούλοι κινήσανε
στον πόλεμο να πάνε
να πολεμήσουνε εχθρούς
δούλους άλλους
Κάποιος τους είπε:
«υπέρ βωμών και εστιών»
Μισοκατάλαβαν το «βωμών»
Δεν καταλάβανε το «εστιών»

Νίκαια. Σάββατο 1-3-86

Βοήθεια
Δολοφονούν τα περιστέρια
Βοήθεια
Σκοτώνουν την Ειρήνη

Νίκαια. 1 Μάη 1986

Δεν έχω επιθυμίες
Δεν κάνω όνειρα
Δεν έχω ελπίδες
Είμαι νεκρός

Ιούλιος – Αύγουστος 1986

«Εις την εν Αγία Τριάδι θερινήν μου δια-μονήν»

Αδιαφορώ
αν μου στερούνε το δικαίωμα
αφέντη να διαλέξω
Αδιαφορώ
αν καυσαέριο η άνοιξη μυρίζει
Αδιαφορώ
αν ραδιενεργά κατάλοιπα
οι μέλισσες τρυγάνε
Αδιαφορώ
αν τα πουλιά δεν βρίσκουνε
χλωρό κλαρί για να κουρνιάσουν
Αδιαφορώ
αν πάψανε να ανθίζουνε οι κάμποι
Αδιαφορώ
αν λένε οι ειδήμονες
με τη ραδιενέργεια να μάθουμε να ζούμε
και δεν μας λένε πώς θα μάθουμε
να πεθαίνουμε απ' αυτήνε.
Αδιαφορώ
αν το γένος των ανθρώπων
κινδυνεύει να εκλείψει
Αδιαφορώ
αν θα με φάει γάιδαρος
ή θα με φάει αρκούδα
Αδιαφορώ
αν οι αγγέλοι τραγουδάνε
ή πικρά μοιρολογάνε
Αδιαφορώ
αν την αγωνία της η νύχτα
με τ' αστέρια κουβεντιάζει
ή μένει βουβή
στη μαύρη σιωπή της βυθισμένη
Αδιαφορώ
αν η πέτρα είναι άσπρη ή τεφρή
Αδιαφορώ
αν την Ειρήνη έχουν κάνει
μπαλλάκι του πίκκ – πόγκ χρωματιστό
Αδιαφορώ
αν η Μεσόγειο
στη στεριά παίρνει φωτιά
και στη θάλασσα πεθαίνει

Αδιαφορώ
αν χωρίζοντ' οι άνθρωποι
απ' το φύλο, τη θρησκεία
και το χρώμα στο πετσί τους

Αδιαφορώ
αν το βρώμικο συμφέρο των μεγάλων
με ωραία λόγια τοχουν στολισμένο.
Αδιαφορώ
άμποτε δεν θα υπάρχουν ισχυροί
και του ισχυρού το δίκιο
Αδιαφορώ
αν καθημερινά ξερνάω
τη σάπια ιδεολογική τροφή
που προσπαθούν να με ταΐσουν
Αδιαφορώ
αν «νίπτουν τας χείρας» οι Πιλάτοι
και θριαμβολογούν οι Σταυρωτήδες
Αδιαφορώ
αν είπανε τους ήρωες προδότες
και ήρωες τους προδότες
Αδιαφορώ
αν σήμερα τιμάμε
κείνους που φυλακίσαμε ή σκοτώσαμε
και ίσως αύριο
φυλακίσουμε ή σκοτώσουμε
κείνους που σήμερα τιμάμε
Αδιαφορώ
αν ονοματίσανε
δικαίωμα τον εξαναγκασμό
Αδιαφορώ
αν υπάρχουν διαφορετικά
συστήματα πολιτικο – οικονομικά
με την ίδια κατάληξη: «μος»
Αδιαφορώ
αν έχουν κίνητρα οι σχέσεις
σεξουαλικά , οικονομικά
και λοιπά και λοιπά
Αδιαφορώ
αν υπάρχουν σύνορα κλειστά
μεταξύ ατόμων, τάξεων, λαών.
Αδιαφορώ
αν ο καθένας προσπαθεί να πορευτεί
κατά πως η δικιά του λογική προστάζει
μέσα της κρυμμένος ή χαμένος
Αδιαφορώ
αν τυφλοί οδηγημένοι από τυφλούς
φοβούνται το φώς μη τους τυφλώσει
Αδιαφορώ
αν έχω ανάγκη χίλια πράγματα
ή χίλιες φορές το ίδιο πράγμα
Αδιαφορώ
αν υπάρχουνε λιμάνια
κι ας βρίσκομαι καταμεσίς στο πέλαγο

Αδιαφορώ
αν η επιθυμία, ο πόνος, η ελπίδα
εμπόριο είναι κερδοφόρο
Αδιαφορώ
αν η εξουσία στην όποια της μορφή
εξουσιάζει αντί να υπηρετεί
Αδιαφορώ
αν ναρκωμένες καρδιές
σε στήθια νεκρά
μηχανικά χτυπάνε
Αδιαφορώ
αν κουρδιστά στρατιωτάκια
κινούνται ή σταματάνε προγραμματισμένα
Αδιαφορώ
Αν «ο έχων δύο χιτώνας ...»
και πώς τους απόχτησε
Αδιαφορώ
αν «αντιπρόσωποι του Θεού»
δεισιδαιμονίες σπέρνουν
και μισαλλόδοξο φανατισμό
Αδιαφορώ
αν το «αγαπάτε αλλήλους»
μεταφράζεται
αγαπάτε μόνο τον εαυτό σας
ή χειρότερα
μισείτε και τον εαυτό σας ακόμα
Αδιαφορώ
αν η αδυναμία των πολλών
γίνεται δύναμη των λίγων
Αδιαφορώ
αν οι σοφοί
μες στη σοφία τους κοιμούνται
Αδιαφορώ
αν φταίνε τα γαιδούρια, τ' άχυρα ή
οι σοφοί που δεν μπορούν να τα μοιράσουν
Αδιαφορώ
αν η διακίνηση των ιδεών
γίνεται όπως και των ναρκωτικών
Αδιαφορώ
αν η νέα γενιά
τα λάθη και τα ελαττώματα
της προηγούμενης κληρονομεί
Αδιαφορώ
αν η μέρα και η νύχτα
ομογάλακτες είναι αδελφές
καθώς η χαρά και η λύπη
η ευτυχία και η δυστυχία
το γέλιο και το κλάμα
Αδιαφορώ
αν μου χρεώνουνε

για μια ελιά
ολόκληρο τον ελαιώνα
Αδιαφορώ
αν πρέπει να παλέψω για ν' ανέβω τάξη
ή για ν' ανέβει η τάξη μου
Αδιαφορώ
αν είναι ανήθικο
το χρόνο να σκοτώνω
όταν τριγύρω μου
δολοφονούνε τις αιώνιες στιγμές
Αδιαφορώ
αν το δάχτυλό μου βλέπουνε
όταν τον ήλιο δείχνω
Αδιαφορώ
αν έχεις αντίθετες με τις δικές μου ιδέες
θ' αγωνίζομαι
για να' χεις το δικαίωμα να τις υποστηρίζεις

Νίκαια. Σεπτέμβριος 1986

Οϊμέ τις άμιρις
τι μού 'μελε να πάθω
απο διοριστίριο
Μίτσο μου να σε χάσω

Μίτσο μου σε πλανέψανε
τα έγγραφα του Τρίτσι
κε μ' άφισες παντέριμο
το διστιχίς κορίτσι

Πίγες ταξίδι μακρινό
οσάν τον Οδισσέα
κεγό, από τι θλίψη μου
καλέ να ψάξο για παρέα;

Στα ξένα που θα βρίσκεσε
εμένα να θιμάσαι
κε να σκεπάζεσε καλά
τι νίχτα που κιμάσε

μι μου κριόσις Μίτσο μου
κε έχο διστιχία
κε θα πονό π' αρόστισες
εκί στην επαρχία

Μίτσο μου το πεδάκι μας
γιρέβι το μπαμπά του
κεγό του λέο «θε ναρθί ,
επίγε για κακά του»

Γίρισε Μίτσο γίρισε
κε μιν αργίς διότι
σε περιμένο ι πτοχί
οσάν τιν Πινελόπι

Νίκαια. Μάρτιος 1987

Γέννηση

Τυχαίο ή ατυχές περιστατικό

Ζωή

Τυχαίο ή ατυχές περιστατικό

Θάνατος

Τυχαίο ή ατυχές περιστατικό

Νίκαια. Απρίλης 1987

Μεταξύ των οδών
Ζωής και Θανάτου
απωλέσθη Χριστός
Ο ευρών αμειφθήσεται
με τριάκοντα αργύρια

Μεταξύ των οδών
Αρετής και Κακίας
απωλέσθη Χριστός
Ο ευρών αμειφθήσεται
με τριάκοντα αργύρια

Μεταξύ των οδών
του Φωτός και του Σκότους
απωλέσθη Χριστός
Ο ευρών αμειφθήσεται
με τριάκοντα αργύρια

Μεταξύ των οδών
Γαλήνης και Χάους
απωλέσθη Χριστός
Ο ευρών αμειφθήσεται
με τριάκοντα αργύρια

Μεταξύ των οδών
Ειλικρινείας και Υποκρισίας
απωλέσθη Χριστός
Ο ευρών αμειφθήσεται
με τριάκοντα αργύρια

Μεταξύ των οδών
Αγάπης και Μίσους
απωλέσθη Χριστός
Ο ευρών αμειφθήσεται
με τριάκοντα αργύρια

Μεταξύ των οδών
Πραότητας και Βίας
απωλέσθη Χριστός
Ο ευρών αμειφθήσεται
με τριάκοντα αργύρια

Νίκαια. Ιούνιος 1987

Σ' ερωτεύτηκα
και ήταν τόσο ωραίο.
Ύστερα μου 'πες αντίο.
Κι έμεινα μόνος.
Ολόγυμνος κατάντικρυ στον ήλιο.
Ένωσα γελοίος.
Κρίμα.
Το ωραίο και το γελοίο
ήτανε τόσο κοντά.

Νίκαια. Ιούνιος 1987

Όταν δεν έχεις με ποιόν
εχτός από τις πίκρες
τις σπάνιες χαρές να μοιραστείς
είναι μοναξιά

Νίκαια. Ιούλιος 1987

Οδυνηρό να 'σαι αναγκασμένος
ελεημοσύνη να ζητάς
Οδυνηρό να 'σαι αναγκασμένος
να δέχεσαι ελεημοσύνη
Οδυνηρό να 'σαι αναγκασμένος
ελεημοσύνη να δέχεσαι και να ζητάς
Οδυνηρό να 'χεις ανάγκη
ελεημοσύνη και να μη ζητάς
Οδυνηρό να 'χεις ανάγκη
ελεημοσύνη και να μη δέχεσαι
Οδυνηρό να 'χεις ανάγκη
ελεημοσύνη και να μη ζητάς
ούτε να δέχεσαι
Οδυνηρό ελεημοσύνη
να ζητάς και να σου δίνουν
Οδυνηρό ελεημοσύνη
να ζητάς και να μη σου δίνουν
Οδυνηρό ελεημοσύνη
να μη ζητάς και να σου δίνουν
Οδυνηρό ελεημοσύνη
να μη ζητάς και να μη σου δίνουν

Νίκαια. Ιούλιος 1987

Άλλοτε θέλω
άλλοτε δεν θέλω
Άλλοτε μπορώ
άλλοτε δεν μπορώ
Άλλοτε θέλω και μπορώ
άλλοτε θέλω και δεν μπορώ
Άλλοτε δεν θέλω και μπορώ
Άλλοτε δεν θέλω και δεν μπορώ

Νίκαια. Νοέμβριος 1987

Την Παράδεισο τ' ουρανού
τάζουν σ' εμάς
που ζούμε στην κόλαση της γης
για να μην ταράζουμε
την παράδεισό τους

Αγία Τριάδα. Αύγουστος 1987

Κατηγορώ εσένα
που δεν έβλαψες κανένα
που δεν αδίκησες
δεν καταπίεσες
και δεν εκμεταλλεύτηκες κανένα

Κατηγορώ εσένα
που 'σαι τίμιος
δεν έκλεψες
δεν καταχράστηκες
και που ποτέ δεν είπες ψέμα

Κατηγορώ εσένα
που δε χτύπησες
δεν άσκησες βία
και δεν σκότωσες κανένα

Κατηγορώ εσένα
που 'σαι νομοταγής
και ευυπόληπτος πολίτης

Κατηγορώ εσένα
που κακός δεν είσαι
Σε κατηγορώ ότι καλός δεν είσαι
γιατί δεν αγωνίστηκες
και δεν κινδύνεψες
για το καλό, για την αλήθεια

Νίκαια. 17 Νοέμβρη 1987

Ωραίο να 'σαι
Έλληνας αξιωματικός
Όμως τούτος εδώ
πάνω στο άρμα
της 17^{ης} Νοέμβρη 1973
με την πολεμική εξάρτυση
και τ' ασύρματου τ' ακουστικά
δεν ακούει την ψυχή του
δεν ακούει το Πολυτεχνείο
δεν ακούει την Ελλάδα
παρά μόνο τις Σειρήνες
που του λεν τραγούδια
απατηλά της βίας
Με μάτια σφαλιστά
στοχεύει τον ήλιο
στοχεύει την αγάπη
στοχεύει την ψυχή του
Στοχεύει
τον Ορέστη και τη Μαρία
σαν για στερνή
νυφιάτικη φωτογραφία
Στοχεύει τα παιδιά
που ξέρουν να πεθαίνουν
παλεύοντας για τη ζωή

Νίκαια. Σεπτέμβρης 1988

Ερήμην μας δικάζουν
δικαστές αυτόκλητοι
και μας καταδικάζουν
ισόβια να κουβαλάμε το Σταυρό
και είναι τούτο, πίοτερο
κι απ' τη Σταύρωση οδυνηρό

Νίκαια. Νοέμβρης 1988

Με λένε Ορέστη
Στρατιώτης το '73
Αγαπώ την Πατρίδα
Νοέμβρη στο Πολυτεχνείο
Είπαν πως είναι εχθροί
Εχθροί του Καθεστώτος
Εχθροί της Πατρίδας
Κινδυνεύει το Καθεστώς
Κινδυνεύει η Πατρίδα
Σηκώνω τ' όπλο
«Εδώ Πολυτεχνείο
Εδώ Πολυτεχνείο
Είμαστε άοπλοι
Είμαστε άοπλοι»

Στο στόχαστρο
πρόσωπα νεανικά
πρόσωπα περήφανα
πρόσωπα σαν το δικό μου
«Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία»
Στο στόχαστρο
χέρια υψωμένα
χέρια δυνατά
«Εδώ Πολυτεχνείο
Εδώ Πολυτεχνείο
Είμαστε άοπλοι
Είμαστε άοπλοι»

Στο στόχαστρο
το πρόσωπο της Μαρίας
Στο στόχαστρο
το χαμόγελο της Μαρίας

«Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία»
Κατέβασα τ' όπλο
Έκρυσα το πρόσωπο
στα δυο μου χέρια
κι έκλαψα

Νίκαια. Νοέμβρης 1988

Μάνα το γράμμα μου αυτό
κι αν είναι το στερνό
μην κλάψεις και μη λυπηθείς
Μάνα κουράγιο
Κράτησε το κεφάλι σου ψηλά.
Σήμερα κάπνισα
το πρώτο μου τσιγάρο
μπορεί και το στερνό
Ο πλαϊνός μου είχε δυο
και μου έδωσε το ένα
Δεν τονε δείξαν οι κουκουλοφόροι
Ίσως να είναι τυχερός. Μακάρι
Οι κουκουλοφόροι Μάνα
μοιάζουν με δήμιους
ή μάλλον με σκουλήκια.
Είμαστε αρκετοί
μας πάνε για τη Μάντρα
τους άλλους στο Χαϊδάρι
Λένε πως θα μας εκτελέσουν την αυγή
Αν γίνει έτσι μάνα
το Γιάννη μας μπορεί να βρώ
που 'πεσε στο Αλβανικό
κρίμα που ο πατέρας μας δεν ζει
θα ήτανε περήφανος. Πολύ
Τα δυο του τα παιδιά
πέσανε για τη λευτεριά
Μάνα να προσέχεις
Ο Δράκος ψυχομαχά
κι είναι για τούτο
πιότερο επικίνδυνος
πιότερο αιμοβόρος.
Μάνα φιλιά στη Μαρία μας
Να την προσέχεις
Να μεγαλώσει
Να παντρευτεί.
Να κάνει γιούς
να πάρουν τ' όνομά μας.
Μανούλα σ' αγαπώ
συγχώραμε αν σε πίκρανα ποτέ
Μανούλα σε φιλώ
ο γιος σου ο μικρός
Κοκκινιά 17 Αυγούστου 1944

Νίκαια. Απρίλης 1989

Δεν ξέρω ούτε τ' όνομά σου
ούτε το σχήμα του προσώπου σου
ούτε το χρώμα των ματιών σου
Δεν ξέρω αν είσαι δίπλα μου
ή μίλια μακριά μου
Μα ξέρω πως υπάρχεις
Και περιμένω
Μπορεί και να σε βρω

Νίκαια. Απρίλης 1989

Πληγώνομαι
όταν τη γλώσσα μου δεν την καταλαβαίνουν

Πληγώνομαι
όταν τη γλώσσα τους δεν την καταλαβαίνω

Πληγώνομαι
όταν ο ένας τη γλώσσα τ' αλλουνού
δεν την καταλαβαίνει
Άμποτε και να 'ρχότανε καιρός
την ίδια γλώσσα να μιλούμε

Νίκαια. Απρίλης 1989

Τον είπανε κλέφτη. Ε και ;
Καταθέσεις έχει
σε Τράπεζες ξένες. Ε και ;
Είναι Πολιτικός. Ε και ;
Είναι Σοσιαλιστής. Ε...
Α, όχι “Ε και ;”
γαμώ τη μάνα του.

Νίκαια. Απρίλης 1989

Ανήθικο
να είμαστε ακόμα στο “εγώ”
Μα πιο ανήθικο
να θεωρούμε βλάκες
αυτούς που φτάσαν στο “εμείς”

Νίκαια. Μάης 1989

Το χειρότερο δεν είναι να μη σ' αγαπούν
Το χειρότερο είναι να μην αγαπάς
Το χειρότερο δεν είναι να μην είσαι πετυχημένος
Το χειρότερο είναι να μην είσαι περήφανος
για ότι έκανες
Το χειρότερο δεν είναι
να σε μισούν, να σε φθονούν, να σε ζηλεύουν
Το χειρότερο είναι να σε λυπούνται
Το χειρότερο δεν είναι να κλαίς
Το χειρότερο είναι να μη γελάς
Το χειρότερο δεν είναι που είσαι πολιορκημένος
Το χειρότερο είναι που δεν ξέρεις πώς να
σπάσεις την πολιορκία
Το χειρότερο δεν είναι να μην παίρνεις
Το χειρότερο είναι να μη δίνεις
Το χειρότερο δεν είναι που γίναμε απολιθώματα
Το χειρότερο είναι που γύρω μας
σαλεύουν ερπετά
Το χειρότερο δεν είναι
να μη ξέρεις να μιλάς
Το χειρότερο είναι
να μην ξέρεις ν' ακούς
Το χειρότερο δεν είναι
να είσαι μοναχικός
Το χειρότερο είναι να σ' αρέσει
Το χειρότερο δεν είναι
που χάσαμε το τρένο
Το χειρότερο είναι που δεν το περιμέναμε

Νίκαια. Μάης 1989

Κάθαρση
Θα πιάσουνε τους κλέφτες
να τους βάλουν φυλακή
Ποιοι; Ποιους;
Χωράνε όλοι ;

Διάλογος ή κραυγές;
Αιτήματα ή συνθήματα;
Πολυφωνία ή παραφωνία;
Η παραγωγή για το λαό
ή ο λαός για την παραγωγή;
Τάξη ή παράταξη;
Ιδεολογία ή εγωκεντρισμός;
Σκοπός ή σκοπιμότητα;
Θέματα ή θεάματα;
Ενημέρωση ή αποπροσανατολισμός;
Γνώσεις ή πλύση εγκεφάλου;

Νίκαια. Γενάρης 1990

Θυμάσαι;
Σου είπα:
Σ' αγαπώ.
Θυμάσαι;
Μου είπες:
κι εγώ σ' αγαπώ.
Ύστερα έφυγες
Και μείνανε μετέωρα τα λόγια
όπως οι ώρες σε παλιά ξεκούρδιστα ρολόγια
Σ' αγαπώ
Κι εγώ σ' αγαπώ

Νίκαια. Μάρτης 1990

Και ήρθε ημέρα Παρασκευή
Η ώρα τρείς παρά πέντε
Κοιτάζοντας φχαριστημένος
το Δημιούργημά του
είδε ένα σμάρι πέτρες
ξεχασμένες στη γωνιά
Κατσούφιασε και είπε:
Α στο διάλο, υπερωρίες δεν κάνω
Τις κλώτσησε θυμωμένα
τις κατούρησε και σχόλασε
μουρμουρίζοντας “Ελλάδα”

Νίκαια. Μάρτης 1990

Της φαντασίας μου το χέρι σε ζωγράφισε
και η ψυχή μου σου 'δωσε πνοή
Η σκέψη μου στο πλάι σου περπάτησε
Όλη τη νύχτα μέχρι το πρωί

Με το πρώτο τρένο
θα 'ρθω να σε βρω
σαν πουλί χαμένο
στον ωκεανό
χρόνια σε προσμένω
χρόνια καρτερώ
με το πρώτο τρένο
θα 'ρθω να σε βρω

Της φαντασίας μου το χέρι σε ζωγράφισε
στα σύννεφα, στον ήλιο, στη βροχή
Τ' αστέρι μου τ' αστέρι σου συνάντησε
κι όλες οι μέρες γίνανε γιορτή

Νίκαια. Ιούνιος 1991

Μην κλαις
δεν είναι τίποτα
Είναι Θλίψη

Μην κλαίς
δεν είναι τίποτα
Είναι Πόνος

Μην κλαίς
δεν είναι τίποτα
Είναι Θάνατος

Κορυδαλλός, Οκτώβρης 1991

Υπάρχει κάτι
ν' αξίζει τόσο
που για χάρη του
θα πρέπει να πεθάνω;
Υπάρχει κάτι
ν' αξίζει τόσο
που για χάρη του ,
θα πρέπει να επιζήσω;

Για την Κύπρο (Κορυδαλλός, Νοέμβρης 1991)

Σε τούτα τα κελιά
κλείσαν μονάχα τα κορμιά
Σε τούτη την αγχόνη
σκοτώσαν μόνο τα κορμιά
Σε τούτα τα Μνήματα
θάψαν μονάχα τα νεκρά κορμιά
Οι Ιδέες, το Πνεύμα, η Ψυχή
δεν κλειούνται μέσα σε κελιά
ούτε πεθαίνουν στην αγχόνη
μήτε και θάβονται
σε μνήματα φυλακισμένα
Κυλούν σαν γάργαρα νερά
και ξεδιψάνε χείλια διψασμένα
Πετούν σαν μυρωμένο αγέρι
φορτωμένο την ανάσα του κέδρου,
του πεύκου, του κυπαρισσιού
από το Τρόδος στον Πενταδάκτυλο
στις αγιασμένες χιλιόχρονες Μονές
φέρνοντας το χαμόγελο της θάλασσας
απάνω στο Θρονί
αγναντεύοντας την Κύπρο
Και Νυν και Αεί.

Κορυδαλλός 20-5-93

Κλείσε τα μάτια
Κλείσε τ' αυτιά
Κλείσε το στόμα
Μη βλέπεις
Μην ακούς
και μη μιλάς
Μπορεί να νιώσεις
πιο καλά

Κορυδαλλός 30-5-93

Στο τζάμι το αντικρινό
που καθρεφτίζεται
το πρόσωπό σου
πέτρα μην πετάξεις
Πάρε μια ανάσα δυνατή
και φτύσε την οργή σου
καταγής

Κορυδαλλός 8-6-93

Η Θέση και ο απέναντι τοίχος
Το νέφος, η μυωπία, το δάχτυλο.
Ορατότης τείνουσα στο μηδέν.

Κορυδαλλός 13-6-93

Τα μικρά
Τα ασήμαντα
Τα καθημερινά
Είναι
Μεγάλα
Σημαντικά
Αιώνια.

Κορυδαλλός 17-6-93

Η μικρή πέτρα
κατρακύλησε με θρασύτητα
ανάμεσα στα μεγάλα βράχια
και προκάλεσε θόρυβο μεγάλο
Το αλυσοδεμένο σκυλί
γαυγίζει θυμωμένα.
Οι περαστικοί, αργόσχολοι ή βιαστικοί
κοιτάζουν τις μύτες των παπουτσιών τους
Στο απέναντι μπαλκόνι
δυο χελιδόνια ανυποψίαστα
συνεχίζουν να χτίζουν τη φωλιά τους
Το τρένο έφυγε άδειο
χωρίς επιβάτες, χωρίς αποσκευές

Κορυδαλλός 19-7-93

Αρνούμαι
Μ' ένα ξύλινο άλογο
την Τροία να κατακτήσω
Αρνούμαι
Το Γόρδιο δεσμό
με το σπαθί να λύσω

Κορυδαλλός 19-7-93

Ολοτρίγυρα θλιβερά
φαλακρά βουνά
Παντού τσιμέντο ωχρό
μέχρι τη ράχη τους σκαφαλωμένο
Ανάσα βρώμικη, αποκρουστική
Ο Παρθενώνας κι ο Λυκαβηττός
απεγνωσμένα βυζιά
σ' αρρωστημένο γυναικείο κορμί
Σε λερά πόδια ξαπλωμένος
αργοπεθαίνει βαριά πληγωμένος ο Σαρωνικός
Ώ πάλαι ποτέ Άστυ κλειόν

Κορυδαλλός 20-7-93

Όχι ευχαριστώ
δεν θέλω να ανήκω στην αγέλη σας.
Όχι ευχαριστώ
δεν θέλω να ανήκω στο κοπάδι σας.
Προτιμώ να μετράω τ' αστέρια
και να ονειρεύομαι αυτό τον κόσμο
σαν άλλο απεγάδιαστο
Να διαβάζω τα ονόματα των καραβιών
και να με ταξιδεύουν σ' αυτό το κόσμο
σαν σε άλλον απεγάδιαστο.
Όχι ευχαριστώ
δεν θέλω να ανήκω στην αγέλη σας .
Όχι ευχαριστώ
δεν θέλω να ανήκω στο κοπάδι σας

Κορυδαλλός 26-7-93

Πυρωμένος καρφώθηκε ο ήλιος
στο θερινό λιοστάσι
Ιστιοφόρα αυλακώνουν ανυποψίαστα
την ακύμαντη θάλασσα
Δελφίνια και γλάροι
παραβγαίνουνε μαζί τους
Χαμίνια πετροβολούν μια γάτα
που της δέσαν τενεκέδες στην ουρά
Μυρωδιά καμένου δάσους
τρυπάει τα ρουθούνια
και πληγώνει την ψυχή
Εμπρηστές ανεμπόδιστοι συνεχίζουν
την εγκληματική τους δράση
Το δάσος ανήμπορο, φοβισμένο
γίνεται κάρβουνο, στάχτη
Κρανίου Τόπος. Επεκτεινόμενος

Κορυδαλλός 27-7-93

Πικρό παράπονο
χαραγμένο στο πρόσωπό σου
και δεν το 'πες ποτέ πουθενά
Άπλωσες τ' αριστερό σου χέρι
ν' αγγίξεις τον ήλιο
και καήκαν τα φτερά σου
Άπλωσες το δεξί σου χέρι
ν' αγγίξεις το φεγγάρι
και πάγωσε το αίμα σου στις φλέβες
Πικρό παράπονο
χαραγμένο στο πρόσωπό σου
και δεν το 'πες ποτέ πουθενά

Κορυδαλλός 28-7-93

Η χώρα Πόρνη
που την λυμαίνονται
και την απολαμβάνουν
με θράσος νταβατζήδες
Ο Λαός πελάτης
που πληρώνει με το ζόρι
χωρίς να την απολαμβάνει

Κορυδαλλός 28-7-93

Τα μάτια του
καρφωμένα στο κενό
θαρρείς πως αγναντεύει
τη θάλασσα, τα νησιά
χιλιάδες άσπρους βράχους
μ' αφροντισιά ριγμένους στο Πέλαγο
Πως συλλογιέται την Ιστορία
Θράκη, Μακεδονία
Κύπρο, Ήπειρο, Ιωνία
Τους Μεγάλους Σοφούς
που γέννησε κι έθρεψε
τούτος ο Τόπος ο Μικρός
Τα μάτια του
καρφωμένα στο κενό

Κορυδαλλός 2-8-93

Δικαστές, Πολιτικοί
και Δεσποτάδες
αν δεν είναι άγιοι
τουλάχιστο ας μην είναι άθλιοι

Κορυδαλλός 7-8-93

Πιστεύεις αυτά που λες
Είσαι τίμιος
Λες αυτά που πιστεύεις
Είσαι γενναίος

Κορυδαλλός 4-9-93

Και ξαφνικά σωπάσαμε
Ούτε κραυγές, ούτε συνθήματα
Τώρα περιμένουμε ήσυχα
να ξεβράσει τα πτώματά μας
η θάλασσα

Κορυδαλλός 11-12-93

Τόσος πόνος
ανεξίτηλα χαραγμένος
στα πληγωμένα τούτα
παιδικά κορμιά
Τόση πείνα
ανεξίτηλα χαραγμένη
στα πληγωμένα τούτα
παιδικά κορμιά
Τόση αθλιότητα
ανεξίτηλα χαραγμένη
στα πληγωμένα τούτα
παιδικά κορμιά
Τόση θλίψη
ανεξίτηλα χαραγμένη
στις ορφανεμένες τούτες
παιδικές ψυχές
Άνθρωπε
Ιδού το είδωλό σου
ανεξίτηλα χαραγμένο
στο κάτοπτρο των αιώνων.

Κορυδαλλός 22-12-93

Τελικά ασκητεύουμε
Καθ' ένας στην εγκλείστρα του
Μικρή ή πιο μεγάλη
σχεδόν αδιάφορο.

Κορυδαλλός 4-1-94

Αν τη ζωή φοβάσαι
πρότερο κι απ' το θάνατο
Τότε ζήσε
για να πεθαίνεις
κάθε μέρα

Κορυδαλλός 22-5-94

Επενδύσαμε τις ελπίδες μας
σε μετοχές ξεπερασμένες
Ξοδέψαμε χωρίς φειδώ
τα όνειρά μας
Τώρα πια τίποτα
δεν μας μένει
παρεχτός μια μπάλα χιόνι
στα πυρωμένα δάχτυλά μας.

Κορυδαλλός 21-6-94

Όχι κάνετε λάθος
Στην πλάτη μου
έσκυψα να πατήσετε
να πάτε πιο ψηλά
Άραγε πήγατε ψηλά
Έντονη νιώθω στην πλάτη μου
τη δυσσομία των περιττωμάτων σας

Αδιάντροπα στην ψυχή μου
ασελγείτε κατ' εξακολούθηση

Κορυδαλλός 7-7-94

Άκου
Το σήμαντρο χτυπάει
Τί να 'ναι άραγε
Αρχίζει η μέρα
ή τελειώνει

Ωχ αδερφέ
Δε βαριέσαι
Πού θα πάει
Ζωή είναι
Θα περάσει

Κορυδαλλός 15-7-94

Σας έφτυσα
και το φχαριστήθηκα
Όχι πως το καταλάβατε
-Σίγουρα νομίσατε
πως βρέχει-
Αλλά γιατί το μπόρεσα

Ουμανισμός και πράσινα άλογα
Σκατά
Φαντασιώσεις
Έμμονες Ιδέες
αθεράπευτα ρομαντικών
Είδος εν ανεπαρκεία

Έλα πιες την πίκρα σου
και μην παραπονιέσαι
Μπορούσε να ναι
και χειρότερα.

Κορυδαλλός 12-8-94

Ένα αστείο, ένα αστείο
ποιός θα πει ένα αστείο
να γελάσουμε.

Να, τους βλέπεις;
Οι βιαστές των ονείρων μας
Να, τους ακούς;
Οι μαστροποί των ιδεών μας

Οι σκέψεις μας
πεσμένα φύλλα Φθινοπωρινά
αλλόκοτα σκόρπιες
σκουριάζουν την αλήθεια μας

Απ' τα θηρία
Έχω την ελπίδα
πως θα με γλιτώσουν
οι άνθρωποι
Απ' τους ανθρώπους
δεν έχω καμιά ελπίδα

Κορυθαλλός 31-8-94

Και είπεν ο Κύριος
Οι αποδώ
έχετε την υποχρέωση
να έχετε δικαιώματα
Οι αποκεί
έχετε το δικαίωμα
να έχετε υποχρεώσεις
Δύο είναι οι Θεοί
Ο ένας Πανάγαθος
αγαπάει τον άνθρωπο
και θλίβεται
για τα Παθήματά του
Ο άλλος είναι Εξουσία

Σήκωσα
το δικό σας το Σταυρό
Και με χλευάσατε
Και παίζατε στα ζάρια
τα μιάτιά μου

Ο Θεός έκανε τον άνθρωπο
Κατ' εικόνα και ομοίωση
Η Αρχουσα Τάξη
έκανε το Θεό
Κατ' εικόνα και ομοίωση

Κορυδαλλός 24-10-94

Τι σημασία έχει
αν θέλω ή αν θες
αν φταίω ή αν φταις
αν κλαίω ή αν κλαίς
και σήμερα και αύριο και χτες
Τι σημασία έχει

Κορυδαλλός 26-2-95

Δεν σου είπα τίποτα
Μόνο σε κοίταξα
Σε κοίταξα στα μάτια
και μετά προσπέρασα

Η Φύση εκδικείται
τον κατ' εξακολούθηση
και παρά φύση βιασμό της

Κορυδαλλός 16-5-95

Ω αθάνατη ψυχή
Πόση δύναμη πρέπει να έχεις
για να μπορείς να ξεπερνάς
τις αδυναμίες του φθαρτού κορμιού σου

Με συγχωρείτε που φεύγω
Ελπίζω η απουσία μου
να είναι πιο ωφέλιμη
από την παρουσία μου

Κορυδαλλός 27-6-95

Ένα βράδυ στο Γαλάτσι
μου την πέσανε οι μπάτσοι
Μου την πέσανε οι μπάτσοι
ένα βράδυ στο Γαλάτσι

Μου επήρανε το μαύρο
μόλις πήγα να φουμάρω
Μόλις πήγα να φουμάρω
μου επήρανε το μαύρο

Με αφήσανε χαρμάνη
αχ οι παλιοπολιτισμάνοι
Αχ οι παλιοπολιτισμάνοι
με αφήσανε χαρμάνη

Ένα βράδυ στον Περαιά
σ' είδα μ' άλλονε παρέα
Σ' είδα μ' άλλονε παρέα
ένα βράδυ στον Περαιά

Μια βραδιά στη Φρεαττύδα
μ' έναν άλλονε σε είδα
Μ' έναν άλλονε σε είδα
μια βραδιά στη Φρεαττύδα

Μια βραδιά στο Περιστέρι
σ' είδα μ' άλλον χέρι – χέρι
Σ' είδα μ' άλλον χέρι χέρι
μια βραδιά στο Περιστέρι

Τί λες κορίτσι μου καλό
Το τρένο πού το είδες
Οι μάγκες είναι πάντα εδώ
και πάντα μεσαλήδες

Κι αν τους χτυπάνε με καρφιά
εκεί που τους πονάει
Οι μάγκες έχουνε καρδιά
που όλα τα χωράει

Τί λες κορίτσι μου καλό
Τα τρένα που περνάνε
Έχουνε πιο πολύ μυαλό
και μάγκες δεν πατάνε

Κορυδαλλός 30-7-95

Σ' αγάπησα σαν Θεά
Σε λάτρευα σαν Θεά
Λάθος
Ήσουν Γυναίκα
με Σάρκα και Οστά
με Αίμα Ολοζώντανο
στις Φλέβες να κυλάει
Τίποτα πιο λίγο
Τίποτα πιο πολύ
Ήσουν μια Γυναίκα Αληθινή

Κορυδαλλός 4-8-95

Μέσα στο χρυσό περιτύλιγμα
μπορεί να κρύβονται περιττώματα
Ανθρώπινα περιττώματα
Αν το περιτύλιγμα σκιστεί
διαχέεται η δυσοσμία
και το θέαμα είναι αηδιαστικό.

Κορυδαλλός 9-8-95

Κοκκινιώτισσα μικρή μου
Είσαι μέσα στην ψυχή μου

Κοκκινιώτισσα ωραία
είσαι πρώτη στον Περαία

Κοκκινιώτισσα γλυκειά μου
μου έχεις κάψει την καρδιά μου

Άντε το μωρό μου, το μωρό μου
Άντε που το είδα στ' όνειρό μου
Άντε που 'δα πως με αγαπάει
και για μένανε καρδιοχτυπάει
Άντε το μωρό μου, το μωρό μου
Θα το δω κι απόψε στ' όνειρό μου
Άντε για να δω πως μ' αγαπάει
Και για μένανε καρδιοχτυπάει
Άντε το μωρό μου, το μωρό μου
Δεν το ξαναείδα στ' όνειρό μου
Άντε μήπως δεν με αγαπάει
Και για μένα δεν καρδιοχτυπάει

Τάκα – Τάκα – Τάκα – Τάκα
Σου τη φέρανε μαλάκα
Και σου κάναν ματσαράγκα
Και σου φάγανε τα φράγκα
Τάκα – Τάκα – Τάκα – Τάκα
Στους Αέρηδες στην Πλάκα
Σου την στήσαν παπατζήδες
Και στα πήραν οι ατσίδες
Τάκα – Τάκα – Τάκα – Τάκα
Σε ταράζανε στην τράκα
Και σου κάνανε σαρμάγκο
Και σ' αφήσαν δίχως φράγκο

Κορυδαλλός 21-4-96

Όχι, δεν είναι δύναμη η βία
Είναι αδυναμία
Δεν τη μισώ
Την απεχθάνομαι
κι όταν προέρχεται από μένα,
ντρέπομαι
Μακάρι να μπορούσαμε
να την αποτρέπουμε

Κορυδαλλός 20-5-96

Τη χασούρα στη ζωή
Την κάναμε στιχάκια
Που τραγουδούν βράδυ – πρωί
Γλυκά μπαγλαμαδάκια

Τη χασούρα
Τη μαστούρα
Άντε βίβα
Και τη σούρα

Η χασούρα στη ζωή
Μας έκανε αλάνια
Κι είμαστε ρέστοι και ταπί
Και πάντοτε χαρμάνια

Η χασούρα
Η μαστούρα
Άντε και
καμιά καγούρα

Καρφωμένα τα μάτια τ' ουρανού (Γενάρης 1986)

Καρφωμένα
τα μάτια τ' ουρανού
τρεμοπαίζουν τα βλέφαρα
σιωπηροί μάρτυρες
της αέναης τραγωδίας
Τα σκυλιά αλυχτάνε
κυνηγώντας τη ζωγραφισμένη
απ' τις αχτίδες
του ασημένιου δίσκου σκιά τους
Ο Πολικός
κραδαίνει απειλητικά
τη ρομφαία της απόγνωσης
Στα κοιμητήρια
οι μαρμάρινες σκιές
μου γνέφουν τη σιωπή τους
Η νύχτα χυδαία
ίδια πόρνη με καρτέρεψε
Το χέρι μου αδύναμο
αδράχνει
το παγωμένο χέρι της
Η μέρα
ντυμένη το παγωμένο λιόγερμα
πέθανε φαρμακωμένη

Κρυοπαγήματα

Άλλοι απάνω στα βουνά
άλλοι μέσα στις πόλεις
βάλθηκαν να ξορκίσουν το τριπλό χτικιό
που 'χει τον ήλιο τους μολέψει.
Κι εδώ, μες στο μικρό το καπηλειό
λαχανίδα δίχως λάδι, πληγούρι δυο σφυριά,
τρεις μπουκιές ψωμί καλαμποκίσιο,
συνδύο, συντρείς κι άλλοτε παραπάνω
συντροφεμένοι πίνουνε, τη συμφορά νογάνε .

Έξω ανατριχιαστικός ακούγεται αχός
από την ξένη μπότα.
Βαριά στενάζει ο μπαγλαμάς
την πίκρα, τον καημό τους.
Πετιέται ολόρθο το παιδί
πάνω στα δεκανίκια.
Χορεύει και παθιάζεται
σαν άλλοτε, σαν πρώτα.

Ντουκ, ντουκ, παραφωνία θλιβερή
στον μπαγλαμά τη νότα.
Ξάφνου συνέβη το κακό.
Γλιστρούν τα δεκανίκια.
Πέφτει το παλικάρι το χλωμό.
Στρίγκλισε τρομαγμένα ο μπαγλαμάς
και σώπασε για πάντα.

Αυστηρώς Πολιτικό

Τον καιρό εκείνο ήταν ένας ραδιοφωνικός σταθμός που τον λέγανε Κου Λου Ξου Μου.

- Εδώ ραδιοφωνικός σταθμός Κου Λου Ξου Μου, λέγετε.
- Καλημέρα σας. Λέγομαι Γεώργιος Μουστοκουλουρόπουλος, ιός ταχυδρόμου και ενδιαφέρομαι για την κενή θέση...
- Ενδιαφέρεσθε για την κενή θέση που δημιουργήθηκε μετά την παραίτηση του...
- Ακριβώς, ενδιαφέρομαι για αυτή τη θέση που δημιουργήθηκε μετά την παραίτηση του...
- Θα σας συνδέσω με το τηλεφωνικό κέντρο του σταθμού μας. Αφήστε τα στοιχεία σας, ένα σύντομο βιογραφικό και μην παραλείψετε το ιός ταχυδρόμου...
- Α, και κάτι ακόμα. Τώρα που θα πάρω τη νέα θέση, γιατί σίγουρα θα την πάρω, ως ιός ταχυδρόμου, θα ήθελα και κανένα σπιτάκι από κατά Ψυχικό μεριά, γιατί δεν γίνεται να μένω ακόμα στην Κοκκινιά. Σας πληροφορώ ακόμα ότι δεν έχω καμία σχέση με μοναστήρια, με ηγούμενους και με καλόγερους. Εμένα με ενδιαφέρει το καλό της χώρας και της παράταξης. Όσο για κείνο το σπιτάκι στο Ψυχικό, αν είναι και καμιά σπιταρώνα, με πισίνα δεν θα με πείραζε καθόλου.

Πάσα ομοιότης με πρόσωπα ή πράγματα δεν είναι καθόλου συμπτωματική.

Σας χαιρετώ με αγάπη Γεώργιος Μουστοκουλουρόπουλος.

Ακριβές αντίγραφο

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΚΥΡΑΛΙΔΗΣ

Ωραίοι Στίχοι

«Τώρα δεν μένει άλλη λύση
παρά μονάχα ο χωρισμός
και κάποιο δάκρυ αν κυλήσει
θα το στεγνώσει ο καιρός»

Το τραγούδι αυτό δεν το ξέρω. Ούτε ποιος το έγραψε, ούτε ποιος το έχει τραγουδήσει, αλλά οι στίχοι αυτοί μου αρέσουν πάρα πολύ και αναφέρονται στα πρώην ζευγάρια που δεν καταφέρανε να τα βρουν και καταλήξανε στο χωρισμό. Εύχομαι σε όλα τα ζευγάρια η σχέση τους να είναι όμορφη και δυνατή και να κρατήσει για όλη τους τη ζωή.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΚΥΡΑΛΙΔΗΣ

Παιδική προσευχή

Άγιος Βασίλης έρχεται
από την Καισαρεία
φέρνοντας σ' άλλους τη Χαρά
και σ' άλλους την Ελπίδα
Κι ένα παιδί, μικρό παιδί
γονατιστό προσεύχεται
παρακαλεί και λέει:
Πάναγνη Μάνα του Χριστού
γλυκιά μου Παναγία
μεσίτεψε στον Άγιο
ικέτεψε το Γιο σου
να φύγει απ' την ψυχούλα μου
ο πόνος και η θλίψη
και στα πικρά χειλάκια μου
χαμόγελο ν' ανθίσει
να 'ναι σαν κρίνο ολόλευκο
της άνοιξης λουλούδι
Σου στέλνω τα φιλάκια μου
κι ένα γλυκό τραγούδι
Βρεφοκρατούσα Παναγία
γλυκιά μανούλα του Χριστού
ποτέ μη με ξεχάσεις
δωσ' μου την Ευλογία Σου
να έχω φυλαχτό μου
παρηγοριά στη θλίψη μου
Ελπίδα στον καημό μου

Και όμως κινείται

Βάλτε στο λαιμό μου το μαχαίρι
Μου δέσατε πισθάγκωνα
τ' αριστερό και το δεξί μου χέρι
Φιμώσατε στο στόμα μου
πνίξατε τη φωνή μου
πληγώσατε το σώμα μου
θάψατε την ψυχή μου
Και όμως κινείται
Η σκέψη μου ανυπότακτη
τη βία σας αρνείται

Πάψε να χασκογελάς

Πάψε πια να χασκογελάς
ηλίθια
Κοίταξε γύρω σου
Κοίταξε μέσα σου
Και κλάψε
Κλάψε δυνατά
ν' αντιλαλήσουν τα βουνά
ν' αφουγκραστούν οι κάμποι
να γαληνέψει η θάλασσα
η πικροκυματούσα

Πάψε πια να κλαψουρίζεις
σα μυξοπάρθενη
που της πήρανε την παρθενιά
Σφίξε τα χέρια σου γροθιές
και ούρλιαξε
Ούρλιαξε δυνατά
ν' αντιλαλήσουν τα βουνά
ν' αφουγκραστούν οι κάμποι
να γαληνέψει η θάλασσα
η πικροκυματούσα

Τα μαργιόλικα σου μάτια

Τα μαργιόλικα σου μάτια
μου ανάψανε φωτιά
και μου κάνανε κομμάτια
την καημένη μου καρδιά

Τα ολόγλυκα σου χείλη
να φιλήσω μια βραδιά
Τριαντάφυλλα τ' Απρίλη
μες στη βαρυχειμωνιά

Τρυφερά τα δυο σου χέρια
να με πάρουν αγκαλιά
να κοιτάμε από τ' αστέρια
κάθε πίκρα μας παλιά

Ψιλή βροχή

Ψιλή βροχή, ψιλή βροχή
και συ κοιμάσαι μοναχή
Κι εγώ στο παραθύρι σου
ξενύχτι για χατήρι σου

Ψιλή βροχή, ψιλή βροχή
Και συ κοιμάσαι μοναχή
Κι εγώ στα σκαλοπάτια σου
ξενύχτι για τα μάτια σου

Ψιλή βροχή, ψιλή βροχή
Και συ κοιμάσαι μοναχή
Και δεν ρωτάς για μένανε
που ξενυχτώ για σένανε

Ψιλή βροχή, ψιλή βροχή
περνάς και φεύγεις μοναχή
Κι εγώ στο δρόμο στέκομαι
για σένανε και βρέχομαι

Χώμα των αγίων των ηρώων

Χώμα των αγίων των ηρώων των σοφών
ότι στους αιώνες το όνομα σου υπέροχο
Των νησιών, των βουνών, των ηφαιστειών
του πεύκου, της μυρτιάς, της Ελιάς
Των αλύτρωτων αδούλωτων παιδιών σου
Των Θερμοπυλών, του Μαραθώνα
της Σαλαμίνας, της Αλαμάνας, του Μεσολογγίου
των Μακεδονομάχων
Του Παρθενώνα, της Ολυμπίας
των Μυκηνών, της Φαιστού, της Κνωσού
του Μυστρά
Της Σπάρτης, της Αθήνας
Της Μακεδονίας του Αλέξανδρου

Οι μαχαιριές

Δεν ξέρω αν ήτανε πέντε ή δέκα,
ήτανε πισώπλατες
δεν μπόραγα να τις μετρήσω

Το γαίμα στη ραχοκοκαλιά μου
κύλαγε κοχλαστό
και ήτανε το αίσθημα γλυκό
όσο γλυκιά είν' η πικρία

Είχαμε πει μαζί κρασί,
μου 'ρθε στο νου ο Καίσαρας
και είπα: και συ τέκνον Βρούτε

Κι όμως
δεν έπεσα στης άβυσσος τα σκότη
μόνο π' ανέβηκα
για σκάλα παραπάνω

Αχρείοι δολοφόνοι
δεν θα με γονατίσετε ποτέ.
Εγώ δεν ζω γονατιστός
Είμαι της κυρ-Αγγέλας γιος

Αδιαφορία (Νίκαια. Απρίλης 1988)

Χριστός Ανέστη χριστιανοί
βάλτε στη σούβλα το αρνί
και τι μας μέλλει αν πονεί
του γείτονα μας το παιδί
εμείς θα τρώμε το αρνί
και τι μας μέλλει ποιος πονεί

Χριστός Ανέστη Χριστιανοί
κάπου πεινάει ένα παιδί
Άντε και χρόνια μας πολλά
εμείς να είμαστε καλά
και τι μας μέλλει ποιος πεινά
εμείς να είμαστε καλά

Χριστός Ανέστη Χριστιανοί
βάλτε στη σούβλα το αρνί
Τι κι αν πεθαίνουνε παιδιά
εμείς να είμαστε καλά
τι κι αν πεθαίνουνε γονιοί
Χριστός Ανέστη χριστιανοί

Σκόρπιες σκέψεις

Να, βλέπεις; Οι βιαστές των ονείρων μας
Να, ακούς; Οι μαστροποί των ιδεών μας
Επενδύσαμε τις ελπίδες μας
σε μετοχές ξεπερασμένες
Ξοδέψαμε χωρίς φειδώ τα όνειρα μας
Τώρα πια τίποτα δεν μας μένει
παρεχτός μια μπάλα χιόνι
στα πυρωμένα δάχτυλα μας
Και ξαφνικά σωπάσαμε
ούτε κραυγές ούτε συνθήματα
Τώρα περιμένουμε ήσυχα
να ξεβράσει τα πτώματα μας η θάλασσα
Ερήμην μας δικάζουν αυτόκλητοι δικαστές
Και μας καταδικάζουν
ισόβια να κουβαλάμε το Σταυρό.
Και είναι τούτο πιότερο κι απ' τη Σταύρωση οδυνηρό
Ζητείται Χριστός
Ο άνθρωπος έχει πάντα ανάγκη
από ένα Χριστό για να τον Σταυρώνει
Βοήθεια, δολοφονούν τα περιστέρια
Βοήθεια, σκοτώνουν την ειρήνη
Δεν έχω επιθυμίες, δεν κάνω όνειρα,
δεν έχω ελπίδες. Είμαι της ζωής απόμαχος.
Τον Παράδεισο τ' ουρανού
τάζουν σ' εμάς που ζούμε στην κόλαση της γης
Για να μην ταράζουμε τον Παράδεισο τους.

Σκόρπιες σκέψεις 2

Ανήθικο να είμαστε ακόμα στο «εγώ»
Μα πιο ανήθικο να θεωρούμε βλάκες
αυτούς που φτάσαν στο «εμείς»
Πιστεύεις αυτά που λες; Είσαι τίμιος
Λες αυτά που πιστεύεις; Είσαι γενναίος
Τελικά ασκητεύουμε ο καθένας στην εγκλείστρα του
Μικρή ή μεγάλη σχεδόν αδιάφορο
Άκου, το σήμαντρο χτυπάει
Τι να 'ναι άραγε; Αρχίζει η μέρα ή τελειώνει;
Έλα πιες την πίκρα σου και μην παραπονιέσαι
Μπορούσε να 'ναι και χειρότερα
Ένα αστείο, ένα αστείο. Ποιος θα πει ένα αστείο
να γελάσουμε
Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατ' εικόνα
και ομοίωση. Η Άρχουσα τάξη έπλασε το Θεό
κατ' εικόνα και ομοίωση
Ανέλπιστα είδαμε το χάραμα
να ερωτοτροπεί με τη Σελήνη
Αλυσοδεμένες οι ψυχές μας ανάσαναν βαθιά
Υπάρχει ακόμα ελπίδα
Ίσως τελικά παρακάμψουμε τον καιάδα
Οι σκέψεις μας, πεσμένα φύλλα φθινοπωρινά,
αλλόκοτα σκόρπιες, σκουριάζουν την αλκή μας

Μέση Ανατολή

«Κι εμείς οι τρεις στον καφενέ...»
Πόσο κοστίζει το πληγωμένο κορμί ενός παιδιού;
Πόσο κοστίζουν τα σκοτωμένα παιδιά,
οι σκοτωμένες γυναίκες,
οι σκοτωμένοι ανήμποροι, οι άμαχοι,
οι θαμμένοι κάτω απ' τα ερείπια
της σύγχρονης Ισραηλινής πολεμικής μηχανής;
Πόσο κοστίζουν οι χιλιάδες των ξεριζωμένων
από τις πατρογονικές τους εστίες;
Εβδομήντα, ογδόντα, εκατό δολάρια το βαρέλι;
Και τι κάνει η διεθνής διπλωματία για να σταματήσει
αυτή τη συμφορά;
«...τσιγάρο, πρέφα και καφέ...»
Σφυρίζει αδιάφορα, παίζει πιάνο και στέλνει...
ανθρωπιστική βοήθεια

Οι παιδικοί μου φίλοι

Και να αδερφέ μου που ανταμώνουμε
ξανά οι παλιοί παιδικοί φίλοι, φίλοι
για περισσότερο από μισό αιώνα
Συνδυό, συντρείς κι άλλοτε παραπάνω,
σε κάποιο όμορφο ταβερνάκι, σαν άλλοτε,
σαν πρώτα, με καλό μεζέ και
καλό κρασί, συντροφεμένοι πίνουμε
και τα παλιά νογάμε

Θυμάσαι

Θυμάσαι
τότε που περπατούσαμε σε δρόμους
που ήταν γεμάτοι με λακκούβες
κι όταν στραβοπατούσαμε
το παίρναμε για αστείο και γελούσαμε;
Τώρα
στραβοπατάμε σε ίσιους δρόμους
και δεν το βλέπουμε γι αστείο,
δεν γελάμε, μόνο κλαίμε
Θυμάσαι
που λέγαμε πως πρέπει
να ζούμε για τα ιδανικά μας;
Ποιοι πεθάνανε πρώτα,
εμείς ή τα ιδανικά μας;

Κορυδαλλός 28-5-96

Κάποτε
Ένωθα αετός
Και πέταγα τ' αφήλου
Δικοί μου όλοι οι ουρανοί
Δικοί μου οι αιθέρες
Μα ήρθαν χαλεποί καιροί
Και αποφράδες μέρες
Που μου ματώσαν την ψυχή
Τσακίσαν τα φτερά μου
Τώρα
σα μάδημένος Πετεινός
Σκαλίζω τη σκιά μου

Κορυδαλλός 18-6-97

Ο κόσμος γεμάτος σκατά
Κι εμείς με τα κεφάλια μέσα
Απόλυτη ηδονή
Κάποιοι που προσπάθησαν
να βγάλουν το κεφάλι έξω,
οι γενναίοι,
έπαθαν ασφυξία

Κορυδαλλός 23-7-97

Η μονόπλευρη αγάπη
είναι μαρτύριο αβάσταχτο
στην ψυχή και των δυο εμπλεκόμενων
Κι εκείνου που θέλει
και του άλλου που αρνιέται

Δίχως στεφάνια

Εγώ, ο παπάς και ο λάκκος
Κανένας άλλος
Χωρίς λουλούδια, χωρίς κλάματα
Δίχως στεφάνια, «Στον πολυαγαπημένο μας...»
Εγώ, ο λάκκος και οι αμαρτίες μου.

Κορυδαλλός 12-9-97

Νόμιζα πως ήταν αγκαλιά
κι έπεσα μέσα.
Λάθος. Ήτανε λάκκος.

Κορυδαλλός 7-10-97

Εμπρός λοιπόν γύφτο, χόρεψε.

Δεν ακούς;

Η μαϊμού παίζει το ντέφι

Εμπρός γύφτο, χόρεψε, χόρεψε, χόρεψε

Η μαϊμού παίζει το ντέφι

Κορυδαλλός 25-5-98

Αυτοθυσία!
Γενναιοφροσύνη!
Αλτρουισμός!
Σκατά. Τίποτα δεν μετράει.
Μόνο τα λάθη μας.
Μόνο τα λάθη μας
είναι ορατά δια γυμνού οφθαλμού
Και μας στήσανε
στα πέντε μέτρα
Μας στήσανε στα πέντε μέτρα
και περιμένουμε με αγωνία
Περιμένουμε με αγωνία
το ευεργετικό Πυρ.

Κορυδαλλός 15-7-98

Δεν ήξερες
Δεν ρώτησες
Δεν έμαθες
Την έπαθες

Κορυδαλλός 12-7-99

Ανέλπιστα είδαμε το χάραμα
να ερωτοτροπεί με τη Σελήνη
Αλυσοδεμένες οι ψυχές μας
ανάσαναν βαθιά
Υπάρχει ακόμα ελπίδα
Ίσως τελικά παρακάμψουμε τον Καιάδα

Κορυδαλλός 10-8-99

Η μέρα έγειρε οριστικά
το ολόξανθο κεφάλι της
στην αγκαλιά της νύχτας
Ήρεμη αναπνοή, ρυθμική,
σα νανούρισμα, μικρού παιδιού
Στα ροδομάγουλα της ανθίζει
ένα χαμόγελο, πολλά χαμόγελα
Η μέρα αποκοιμείται χαλαρά
στην αγκαλιά της νύχτας,
ονειρευόμενη μιαν άλλη μέρα

Κρίμα

Περάσανε χίλια χρόνια
κι εγώ δεν ένιωσα
τη χαρά ούτε μιας στιγμής

Κρίμα
περάσανε χίλια χρόνια
κι εγώ σε μια στιγμή
ένιωσα τους πόνους
ολάκαιρης χιλιετίας

Τους νεκρούς που φύγανε
τους θάψαμε με μεγάλες τιμές
Τους κλάψαμε, τους στείλαμε
στεφάνια και λουλούδια
τραβήξαμε τα μαλλιά μας
και είπαμε δεν θα τους ξεχάσουμε ποτέ
Αλίμονο,
τους νεκρούς που φύγανε
τους θάψαμε βαθιά
μέσ' στη συνείδηση μας
χωρίς κλάματα
χωρίς τιμές
χωρίς στεφάνια και λουλούδια
και αυτούς τους ξεχάσαμε
σάματις να ήτανε ζωντανοί

Κορυδαλλός, Οκτώβριος 1999

Θα 'θελα να 'βρισκα μιαν εγκλείστρα
Εκεί μόνος μου, ζωντανός ή πεθαμένος
Όμως φοβάμαι
Φοβάμαι μη σας ενοχλήσω
Ζωντανούς ή πεθαμένους

Κορυδαλλός, Ιανουάριος 2000

Όταν κάνεις θυσίες
γι' αυτό που πιστεύεις
ή σου επιβάλλουν να πιστεύεις
ότι είναι καθήκον σου
έχεις το δικαίωμα
να νιώθεις περήφανος
Όταν για τις θυσίες σου αυτές
κακόπιστα σε λοιδορούν
έχεις το δικαίωμα
να νιώθεις ηλίθιος

Αρνούμαι

Αρνούμαι μέσα σε κομψά πανάκριβα
υποδήματα
τα πόδια μου να φυλακίσω
Αρνούμαι μέσα σε κομψά πανάκριβα
ενδύματα
το σώμα μου να φυλακίσω
Αρνούμαι μέσα σε στενά κομματικά
συνθήματα
τη σκέψη μου να φυλακίσω
Αρνούμαι μ' ένα ξύλινο άλογο
την Τροία να κατακτήσω
Αρνούμαι το Γόρδιο δεσμό
με το σπαθί να λύσω

Στάση

Βρέχει πολύ και κάνει κρύο
Στη στάση περιμένω να φανεί λεωφορείο
Είναι κι άλλοι πολλοί στη στάση
Περιμένουν ανυπόμονα λεωφορείο
Γιατί βιάζονται όλοι αυτοί;
Θα 'ρθει στην ώρα του το λεωφορείο,
θα φύγει στην ώρα του,
θα φτάσει στην ώρα του.
Μερικοί κρατάνε ομπρέλες,
απ' τη βροχή να φυλαχτούνε
και σακκούλες πλαστικές με ψώνια
και δείχνουν ευχαριστημένοι
Έρχεται το λεωφορείο,
κλείνουν βιαστικά οι ομπρέλες,
σπρώχνονται και σπρώχνουν,
μπαίνουν όλοι μέσα,
κλείνουν οι πόρτες,
φεύγει το λεωφορείο
Τους κοιτάζω μ' απορία
Πού πηγαίνει το λεωφορείο;
Πού πηγαίνουν όλοι αυτοί
με τις πλαστικές σακκούλες γεμάτες ψώνια,
που δείχνουν να 'ναι ευχαριστημένοι;
Βρέχει πολύ και κάνει κρύο
Χωρίς ομπρέλα,
χωρίς πλαστικές σακκούλες με ψώνια,
περιμένω στη στάση το επόμενο λεωφορείο

Ερωτικό (Πριν από σαράντα τόσα χρόνια)

Στα δυο σου μάτια
βρήκα παλάτια
χαρά κι ελπίδα
μόλις σε είδα
Στα δυο σου χείλη
κάποιου Απρίλη
βρήκα την τρέλα
γλυκιά κοπέλα

Είσαι για μένα το φως
κάθε μου πόνος κρυφός
όνειρο χαρωπό
που πολύ τ' αγαπώ
Είσαι για μένα η ζωή
γλυκιά μου αναπνοή
τ' όνειρό μου είσαι συ
αγαπούλα χρυσή

Τα δυο σου χέρια
σαν περιστέρια
σαν με κρατάνε
στ' άστρα με πάνε
Όλα τα πλούτη
στην πλάση ετούτη
είναι δικά μου
γλυκέ έρωτά μου

Το παράθυρο (Κορυδαλλός, 17-9-93)

Το παράθυρο ανοίγω
να σε βλέπω σαν περνάς
χαμογέλασέ μου λίγο
την καρδιά μου μην πονάς

Μυρτιά και μαντζουράνα μου
γλύκανε τον καημό μου
για να μην κλάψει η μάνα μου
τον άδικο χαμό μου

Το παράθυρο τη νύχτα
θα τ' αφήσω ανοιχτό
τα παράπονά μου πνίχτα
μ' ένα σου φιλί ζεστό

Το παράθυρο θα κλείσω
αφού πια δεν μ' αγαπάς
και απ' έξω θε ν' αφήσω
μια καρδιά που τυραννάς

Κορυδαλλός, Νοέμβριος 2003

Αν θες να μάθεις να μιλάς
πρέπει πρώτα να μάθεις ν' ακούς

Αν δεν ξέρεις να μιλάς
μάθε τουλάχιστον να σιωπάς

Κορυδαλλός, Μάρτιος 2005

Έλα Παναγία μου
Έχοντες και κατέχοντες «αριστεροί»
Άνεργοι, συμβασιούχοι, μικροσυνταξιούχοι «δεξιοί»
Τι άλλο θα δούνε τα ματάκια μας
και τι θ' ακούσουνε τ' αφτιά μας

Κορυδαλλός, Μάρτιος 2005

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα,
πέντε, έξι, ...
Τι κάνω; Μετράω τα λάθη
που έχω κάνει στη ζωή μου
Τί; Αν έχω κάνει τίποτα σωστό;
Ναι, αμέ, είναι τα λάθη μου

Κορυδαλλός, Μάιος 2006

Ένας είναι ο Θεός που κυβερνάει
τον κόσμο!
Οι εξής δύο!!
Το χρήμα! Το χρήμα!! Το χρήμα!!!